Περιοδος 2η,
Νο 84
Μάης '99
40 σεντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται από την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Η "ανθρωπιστική βοήθεια" των ΝΑΤΟϊκών. Το καραβάνι των προσφύγων που μακέλεψαν.

ΚΛΕΙΣΤΕ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΟΧΙ ΣΤΟ ΕΜΠΑΡΓΚΟ

Πορεία Ειρήνης ενάντια στις Βάσεις

Να κλείσει το ορμητήριο των ιμπεριαλιστών

Στις 16 του Μάη, το Παγκύπρια Συμβούλιο Ειρήνης διοργανώνει πορεία ειρήνης ενάντια στις Βρετανικές Βάσεις. Η προηγούμενη πορεία έγινε το Νοέμβρη του 1993. Ήταν δύο χρόνια μετά την φονική επιδρομή των ΗΠΑ και των συμμάχων τους ενάντια στο Ιράκ.

Τότε όλος ο δεξιός τύπος έβγαλε όλο το φιλο-ιμπεριαλιστικό του φαρμάκι και ειρωνεύονταν το ΑΚΕΛ ότι δεν ξεπέρασε τα συνθήματα «παρωχημένων εποχών» για «ιμπεριαλιστικούς δάκτυλους» ενώ η κυβέρνηση χαρακτήρισε την πορεία «αχρείαστη».

Υποκρισία

Όμως οι Βάσεις, με την ανοχή της κυβέρνησης, έπαιξαν σημαντικό ρόλο στον πόλεμο στο Κόλπο και συνεχίζουν να χρησιμοποιούνται στο βομβαρδισμό του Ιράκ σκορπίζοντας θάνατο και δυστυχία στον άμαχο πληθυσμό. Και δεν ήταν μόνο τότε. Οι Βρετανικές Βάσεις απ΄ την μέρα εγκαθίδρυσης τους είναι ένα από τα ορμητήρια των ιμπεριαλιστών ενάντια στους λαούς της Μ. Ανατολής. Και όλα αυτά με την ανοχή της εκάστοτε κυπριακής κυβέρνησης.

Σήμερα που το ΝΑΤΟ βομβαρδίζει τη Σερβία, μία «φίλη χώρα» και «ένα ορθόδοξο λαό» στην Ευρώπη και όχι «μουλάδες της Ασίας», όλοι έγιναν ξαφνικά αντι-ιμπεριαλιστές.

Ο αντι-ιμπεριαλισμός τους όμως είναι ψεύτικος. Αν η βρετανική κυβέρνηση ήταν με το μέρος των ελληνοκυπρίων αστών στην διαμάχη τους με τους τούρκους και τουρκοκύπριους αστούς, και τους βοηθούσε να εξασφαλίσουν τις δικές τους θέσεις στο Κυπριακό, τότε θα κλείνανε τα μάτια σε κάθε βαρβαρότητα.

Διεθνισμός

Δυστυχώς με αυτή τη λογική σκέφτεται και η ηγεσία του ΑΚΕΛ. Στο κάλεσμα τους για την πορεία, μαζί με το σύνθημα: «να ξηλωθούν οι Βάσεις του θανάτου» προσθέτουν και το «έξω ο Αττίλας απο την Κύπρο» δίνοντας στην όλη εκδήλωση ένα εθνικιστικό περιεχόμενο - οι Βάσεις πρέπει να κλείσουν γιατί δεν μας βοηθούν να διώξουμε τους τούρκους.

Αυτή η πολιτική αποπροσανατολίζει τους εργαζόμενους και ενισχύει τον εθνικισμό. Ειναι αυτή η πολιτική που έδωσε το δικαίωμα σε ακροδεξιούς εθνικιστές να εμφανιστούν με την ελληνική σημαία στην πορεία του '93.

Οι Βάσεις βρίσκονται εδώ για να επιβάλλουν την θέληση των Βρετανών και του ΝΑΤΟ στους λαούς της γύρο περιοχής.

Βρίσκονται εδώ ενάντια στη θέληση των απλών ανθρώπων του νησιού, ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων. Γι αυτό και ο αγώνας ενάντια στις Βάσεις είναι κοινός για τους ελληνοκυπρίους και τουρκοκυπρίους εργαζομένους. Το 1990 η τουρκοκυπριακή άρχουσα τάξη συναγωνιζόταν την ελληνοκυπριακή στις διευκολύνσεις και στα γλειψίματα στους ιμπεριαλιστές. Το ίδιο κάνουν και σήμερα. Πριν μερικές μέρες το βρετανικό αεροπλανοφόρο Invinsible ανεφοδιάστηκε στη βάση του Ακρωτηρίου για να πάρει μέρος στην επιδρομή του ΝΑΤΟ εναντίον της Γιουγκοσλαβίας, ενώ οι αμερικάνικοι κατασκοπευτικοί σταθμοί που βρίσκονται και στις δύο πλευρές δουλεύουν πυρετωδώς. Μία κοινή πορεία ελληνοκυπρίων στο νότο και τουρκοκυπρίων στο βορρά με κοινή κατάληξη στις Βάσεις θα ήταν η καλύτερη απάντηση όχι μόνο στους Κληρίδη και Ντεκτάς αλλά και στους υστερόβουλους «αντι-ιμπεριαλιστές» εθνικιστές.

Το ΑΚΕΛ αντί να κινηθεί προς μία τέτοια κατεύθυνση αλληθωρίζει ανάμεσα στα αντι-ιμπεριαλιστικά αισθήματα του κόσμου και τα «εθνικά συμφέροντα» και την πορεία ένταξης στην Ε.Ε. που επικαλείται ο Κληρίδης για να κρατά φιλο-ΝΑΤΟϊκή στάση.

Πρέπει να μετατρέψουμε τη πορεία ειρήνης στις 16 του Μάη σε διεθνιστικό και αντικυβερνητικό συλλαλητήριο. Να στείλουμε ένα ισχυρό μήνυμα διεθνιστικής αλληλεγγύης στους γύρω λαούς και να καταγγείλουμε τη κυβέρνηση μας για τις διευκολύνσεις που δίνει στους ιμπεριαλιστές,

Η πάλη ενάντια στις Βάσεις περνά αναπόφευκτα μέσα απο την πάλη ενάντια στη δεξιά, την πάλη για σοσιαλισμό. Γι΄ αυτούς τους λόγους η «Εργατική Δημοκρατία» θα συμμετέχει στην πορεία και καλεί κάθε εργαζόμενο και νεολαίο να πάρει μέρος για να απαιτήσουμε να κλείσουν οι βάσεις του θανάτου και να φύγει η κυβέρνηση που κάνει πλάτες στους ΝΑΤΟϊκούς και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Το σύνθημα "εξω οι Βάσεις απο την Κύπρο" σήμερα δεν έχει απλά προπαγανδιστικό περιεχόμενο αλλά αποτελεί βασικό στοιχείο της πάλης ενάντια στον πόλεμο.

Ασυλο σε όλους τους ξένους πρόσφυγες

Κραυγή απόγνωσης από τις φυλακές που κρατούνται εδώ και αρκετούς μήνες, χωρίς να τους έχει προσαφθεί καμία κατηγορία, υψώνουν δεκάδες αλλοδαποί πρόσφυγες. Με επιστολή τους στις εφημερίδες γράφουν:

«Ήρθαμε σ' αυτή τη χώρα την Τετάρτη 13 του Γενάρη 1999, χωρίς διαβατήριο. Μας συνέλαβαν και μας φυλάκισαν. Μείναμε στις κεντρικές φυλακές αρκετό καιρό. Στη συνέχεια μας πήραν στα κρατητήρια της Λάρνακας όπου κρατούμαστε μέχρι σήμερα. Είμαστε εδώ χωρίς καμία βοήθεια από κανένα, ούτε από τα Ηνωμένα Έθνη, ούτε από τις Οργανώσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Ένας από εμάς με το όνομα Φιράς Χαμντάν από το Ιράκ, προσπάθησε να θέσει τέρμα στην ζωή του καταπίνοντας δεκάδες χάπια τη Μεγάλη Παρασκευή.

Βαρεθήκαμε να περιμένουμε. Φύγαμε από τη χώρα μας για να βρούμε ελευθερία και να ζήσουμε σε μια δημοκρατική χώρα, αλλά άντ' αυτού ζούμε στη φυλακή χωρίς να γνωρίζουμε τι μέλλει γενέσθαι. Ψάχνουμε για ελπίδα και μέλλον. Μας φυλάκισαν χωρίς να έχουμε κάνει τίποτα κακό. Δεν είμαστε εγκληματίες, είμαστε πρόσφυγες. Είμαστε άνθρωποι! Θέλουμε ελευθερία!»

Ρατσισμός

Πέρσι τον Οκτώβρη, μετά τις έντονες αντιδράσεις από την βάρβαρη επίθεση των ΜΜΑΔ και το ξυλοδαρμό των μεταναστών στα κρατητήρια της Λάρνακας, η κυβέρνηση και ο Γενικός Εισαγγελέας υποχρεώθηκαν να παραδεχτούν ότι χρησιμοποιήθηκε «υπέρμετρη» βία και ανακοίνωσαν την διεξαγωγή έρευνας. Κάτω από την πίεση προχώρησαν σε δηλώσεις ότι το κράτος χρειάζεται να επανεξετάσει το τρόπο πού αντιμετωπίζει τους μετανάστες και τους οικονομικούς πρόσφυγες. Το αποτέλεσμα της έρευνας ήταν να αποδοθούν ευθύνες στο υπεύθυνο αξιωματικό των ΜΜΑΔ για το ξυλοδαρμό των μεταναστών. Για τα ίδια τα θύματα αυτής της επίθεσης, η κυβέρνηση φρόντισε με μια επιχείρηση αστραπή, τύπου Ράμπο, να τους απελάσει από εκεί που ήρθαν.

Όσον αφορά τις υποσχέσεις για την βελτίωση των συνθηκών υποδοχής των μεταναστών, η τωρινή επιστολή είναι η καλύτεροι απάντηση. Η κυβέρνηση συνεχίζει να φυλακίζει και να αντιμετωπίζει σαν εγκληματίες τα άτομα που είτε για πολιτικούς, είτε για οικονομικούς λόγους, ψάχνουν για καταφύγιο εδώ.

Η βαρβαρότητα με την οποία η κυβέρνηση αντιμετωπίζει αυτούς τους ανθρώπους δεν είναι καθόλου τυχαία. Παίζει το χαρτί του ρατσισμού και αναπαράγει όλη την ρατσιστική μυθοπλασία. Έχουμε 10.000 άνεργους και 10.000 «παράνομους» εργάτες. Αν τους διώξουμε θα λύσουμε το πρόβλημα της ανεργίας, δηλώνει ο Μουσιούτας και ο Κόσης φορτώνει την αύξηση της εγκληματικότητας στους ξένους. Ελπίζει ότι έτσι θα στρέψει αλλού το θύμο και την αγανάκτηση που ξεσηκώνει η πολιτική της κυβέρνησης μέσα στην εργατική τάξη.

Την ίδια ώρα που είναι έτοιμη να χτυπήσει τους εργάτες με νέες φορολογίες και περικοπές κοινωνικών δαπανών, προσπαθεί να εμφανιστεί σαν ο προστάτης μας από τον «κίνδυνο» των ξένων εργατών. Ενάντια σ' αυτή την πολιτική είναι που χρειάζεται να παλέψει σήμερα το εργατικό κίνημα και όχι ενάντια στους φτωχούς πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Δεν πρέπει ν' αφήσουμε να περάσει η διάσπαση την εργατικής τάξης σε ντόπιους και ξένους εργάτες. Ο κίνδυνος σήμερα για τους ντόπιους εργάτες δεν προέρχεται από κάποιους άλλους εργάτες, γιατί είναι ξένοι και τους κλέβουν τις δουλείες, αλλά από την πολιτική της κυβέρνησης που χτυπά τους εργάτες για να σώσει τους καπιταλιστές από την κρίση τους.

Πέτρος Μιχαήλ

Αντιπολεμική Πρωτομαγιά

Η Πρωτομαγιά φέτος γιορτάζεται μέσα σε ένα έντονο αντιπολεμικό και ταξικό κλίμα που ορίζεται απο την βάρβαρη επιδρομή του ΝΑΤΟ στη Γιουγκοσλαβία και τις έντονες απεργιακές κινητοποιήσεις.

Αγανακτισμένοι οι εργαζόμενοι απο τους συνεχιζόμενους βομβαρδισμούς και τις δολοφονίες αμάχων απο την στρατιωτική μηχανή του ΝΑΤΟ καλούνται να συμμετέχουν στις εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς.

Δίπλα απο την επίθεση των ΝΑΤΟϊκών ενάντια στη Γιουγκοσλαβία διεξάγεται ένας άλλος πόλεμος, μέσα στην ίδια μας τη χώρα. Λιγότερο φανερός αλλά όχι λιγότερο βάρβαρος. Είναι ο πόλεμος που έχουν κηρύξει τ' αφεντικά και η κυβέρνηση τους ενάντια στις καταχτήσεις της εργατικής τάξης και τα δικαιώματα μας.

Προσπαθούν να μας φορτώσουν τα βάρη της κρίσης του συστήματος τους και οδηγούν χιλιάδες εργαζόμενους στην ανεργία και την εξαθλίωση. Παραβιάζουν τις συμβάσεις, τα ωράρια και μειώνουν τα ωφελήματα μας. Σ' αυτή την άγρια επίθεση έρχονται να προσθέσουν και τη προσβολή ισχυριζόμενοι όπως ο Λόρδος ότι είναι απόλυτο δικαίωμα τους να «διευθύνουν τις επιχειρήσεις τους όπως θέλουν». Θα υπήρχαν όμως οι επιχειρήσεις τους χωρίς την έργατική τάξη; Φυσικά όχι. Οι εργάτες μπορούν να ζήσουν χωρίς αφεντικά, και μάλιστα πολυ καλύτερα ενώ τα αφεντικά δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς εργάτες.

Στο ίδιο μοτίβο και η κυβέρνηση που όχι μόνο τους κάνει πλάτες αλλά δίνει και τον τόνο με την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών που εφαρμόζει στις κοινωνικές δαπάνες. Τα νοσοκομεία ρημάζουν απο τις ελλείψεις σε προσωπικό, εξοπλισμό και κτίρια. Τα σχολεία το ίδιο. Αν λειτουργούν σήμερα αυτές οι υπηρεσίες, ωφείλεται αποκλειστικά στην αυτοθυσία και την μεγάλη προσπάθεια των εργαζομένων σε αυτές.

Βγάζουν στο σφυρί τους ημικρατικούς οργανισμούς για να τους προσφέρουν στους μεγαλοκαρχαρίες και προσπαθούν να μας στερήσουν και το δικαίωμα στην απεργία για να μήν μπορούμε να αντιδράσουμε.

Μας δηλώνουν ότι η Ε.Ε. είναι μονόδρομος και γι' αυτό δεν πρέπει να αντιδρούμε στη ΝΑΤΟϊκή επιδρομή στη Γιουγκοσλαβία και ότι πρέπει να «εναρμονιστούμε» και μείς μαζί τους και με το «Ευρωπαϊκό κεκτημένο».

Τέτοια «κεκτημένα» να μας λείπουν. Τα μόνα κεκτημένα που έχουμε εμείς είναι οι εργατικές καταχτήσεις που κερδίσαμε με αγώνες και θυσίες και δεν πρόκειται να τους τις παραχωρήσουμε.

Οι εργαζόμενοι στη Κύπρο όπως και στις άλλες χώρες δεν έχουμε κανένα συμφέρον απο το πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία. Αντίθετα, είναι καταστροφικός όχι μόνο γιατί σκοτώνει τους εργάτες των Βαλκανίων που είναι αδέλφια μας αλλά γιατί διασπά την ενότητα της εργατικής τάξης και αδυνατίζει την πάλη μας για τον σοσιαλισμό.

Γι αυτό θα πρέπει τη Πρωτομαγιά να δώσουμε όλοι μαζικά το παρόν μας στις Πρωτομαγίατικες εκδηλώσεις της ΠΕΟ, ιδιαίτερα σε αυτές που θα γίνουν έξω απο τα ξενοδοχεία του Λόρδου στη Λάρνακα. Στη Λευκωσία η πορεία φέτος θα πρέπει να καταλήξει στην Αμερικάνικη Πρεσβεία για να δείξουμε και στους αμερικάνους, όπως και στους φίλους τους, τους Λόρδους και τους όμοιους τους, ότι ο πόλεμος που έχουμε να κάνουμε εμείς δεν είναι εναντίον της Γιουγκοσλαβίας αλλά εναντίον τους. Αυτόν το πόλεμο είναι που θέλουμε να κερδίσουμε και ενωμένη η εργατική τάξη μπορεί να το πετύχει.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Η λογική του "εθνικού συμφέροντος" είναι η λογική του πολέμου

Οι ηγέτες των χωρών μελών του ΝΑΤΟ γιόρτασαν τα 50 χρόνια του ιμπεριαλιστικού αυτού συνασπισμού σκορπώντας το θάνατο σε Αλβανούς και Σέρβους. Η πολυδιαφημισμένη "Νέα Τάξη" αποδεικνύεται περίτρανα σαν μια "τάξη" αναβαθμισμένης φρίκης και βαρβαρότητας.

Οι εικόνες της σφαγής στη Γιουγκοσλαβία συγκλονίζουν την παγκόσμια κοινή γνώμη και καταρρίπτουν το μύθο του Κλίντον και των συμμάχων του περί "ανθρωπιστικής επιχείρησης" στα Βαλκάνια.

Πορεία στην Αμερικάνικη Πρεσβεία στις 23 Απρίλη

Στο όνομα της "ανθρωπιστικής βοήθειας", οι κυβερνήσεις των δύο βαλκανικών χωρών μελών του ΝΑΤΟ, της Ελλάδας και της Τουρκίας, έχουν επιδοθεί σ' ένα αγώνα δρόμου για το ποιά θα απλώσει το χέρι της πιο βαθιά μέσα στην Αλβανία και τη Μακεδονία. Τα δύο κεφαλοχώρια του ιμπεριαλισμού στα Βαλκάνια τρέχουν πίσω απο την κρεατομηχανή του ΝΑΤΟ σαν τα κοράκια.

Ο Σημίτης ακούραστα δηλώνει: "Πρώτα η Ελλάδα, πρώτα το εθνικό συμφέρον". Όχι μόνο φροντίζει να μη χάσει ο ελληνικός καπιταλισμός τη θέση του στο τραπέζι των χασάπηδων αλλά επιδιώκει κυνικά την παραπέρα ενδυνάμωση του μέσα απο τη σφαγή. Σήμερα ο Σημίτης παζαρεύει με τον Κλίντον τα ανταλλάγματα για τα λιμάνια και τα αεροδρόμια που θα διευκολύνουν τη κλιμάκωση του ΝΑΤΟϊκού πολέμου.

Αυτή τη μακάβρια λογική του στυγνού καπιταλιστικού συμφέροντος έβαλε σε λόγια ο Έλληνας υπ. Εξωτερικών Γ. Παπανδρέου:

«Η πολιτική μας αποδίδει καρπούς. Αναγνωρίζεται πλέον ο ρόλος της Ελλάδας, παρά τη διαφορετική άποψη που έχει για τις ΝΑΤΟϊκές ενέργειες μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινής γνώμης... Στην ανασυγκρότηση της Γιουγκοσλαβίας και των Βαλκανίων, μετά την κρίση, η Ελλάδα θα είναι ακρογωνιαίος λίθος».

Οι δικοί «μας»

Μάταια η κυβέρνηση Κληρίδη προσπαθεί να εμφανιστεί ότι τηρεί μια πολιτική ίσων αποστάσεων σε αυτό το μακελειό. Ειναι πλήρως ευθυγραμμισμένη με την κυβέρνηση της Ελλάδας και στηρίζει την Νατοϊκή επιδρομή.

Δεν είναι τυχαία που ο Κασουλίδης δηλώνει ότι "*αν για την Ελλάδα ισχύει μια φορά το πάνω απ' όλα το εθνικό συμφέρον, για την Κύπρο ισχύει δέκα*". Η κυβέρνηση του Συναγερμού όχι μόνο αρνείται επίμονα να καταδικάσει τους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς αλλά συντάσσεται με τους ιμπεριαλιστές σε αυτό το βρόμικο πόλεμο επιτρέποντας τη χρησιμοποίηση των βρετανικών βάσεων και των αμερικανικών κατασκοπευτικών σταθμών. Ταυτόχρονα ο Κληρίδης συμμορφώνεται πλήρως με την Ε.Ε στην επιβολή του πετρελαϊκού εμπάργκο στη Γιουγκοσλαβία προβάλλοντας το γελοίο επιχείρημα ότι "*η Κύπρος δεν διαθέτει πετρέλαια*".

Η κυβέρνηση Κληρίδη όχι μόνο δεν έχει υποκύψει σε "πιέσεις" αλλά κάνει πλάτες στους ιμπεριαλιστές, προσβλέποντας στην ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στο κλαμπ των φονιάδων της Ε.Ε και σε ανταλλάγματα μέσα απο την επικείμενη πρωτοβουλία των ΗΠΑ στο κυπριακό. Ταυτόχρονα οι ελληνοκύπριοι καπιταλιστές προσδοκούν *"μαζί με τους Έλληνες συνάδελφους τους που δραστηριοποιούνται στη Γιουγκοσλαβία, να αναλάβουν το κύριο βάρος της ανοικοδόμησης της χώρας μετά το τέλος του πολέμου"*, όπως ωμά δηλώνει ο πρόεδρος του ΚΕΒΕ Βασίλης Ρολόγης.

Ο Κληρίδης και η κυβέρνηση του προσπαθούν να καλλιεργήσουν την άποψη ότι δεν υπάρχει άλλη επιλογή. Πρέπει, μας λένε, να αφήσουμε κατά μέρος τους συναισθηματισμούς και ν' ακολουθήσουμε αυτό που υπαγορεύει το "εθνικό συμφέρον" για να μην απομονωθούμε απο τους αυριανούς "εταίρους μας" της Ε.Ε. Η λογική του "εθνικού συμφέροντος" είναι ακριβώς η λογική του σημερινού πολέμου στα Βαλκάνια που εφαρμόζει όχι μόνο ο Σημίτης κι ο Κληρίδης, αλλά και ο Κλίντον, και οι "ευρωπαίοι" Μπλερ, Σρέντερ και Νταλέμα και ο "βάρβαρος" Ντεμιρέλ.

Αυτή η "επιλογή" που μόνο λάδι ρίχνει στη φωτιά είναι μονόδρομος για τον Κληρίδη και τους ελληνοκύπριους καπιταλιστές. Δεν έχει όμως καμιά σχέση με τα συμφέροντα των εκατομμυρίων απλών ανθρώπων στα Βαλκάνια και στην Κύπρο.

Οι εργάτες και η νεολαία μπορούν να σταματήσουν τον πόλεμο. Η αντιπολεμική αγανάκτηση που είναι διάχυτη μπορεί να ειναι και αποτελεσματική μόνο αν υπάρχει η αντίληψη ότι οι δυνάμεις του πολέμου δεν βρίσκονται μόνο στα αρχηγεία του ΝΑΤΟ αλλά και μέσα στην ίδια μας τη χώρα, στο προεδρικό.

Η κυβέρνηση Κληρίδη και οι Λόρδοι που τη στηρίζουν για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα τους όχι μόνο συντάσσονται με τους φονιάδες του ΝΑΤΟ και της Ε.Ε αλλά έχουν κηρύξει τον πόλεμο ενάντια στην εργατική τάξη και τις καταχτήσεις της, με τις ιδιωτικοποιήσεις, τις φορολογίες, τη λιτότητα και τις απολύσεις. Το σύνθημα των απεργών έξω απο τα ξενοδοχεία του Λόρδου συμπυκνώνει με τον καλύτερο τρόπο αυτή την πραγματικότητα: "Λόρδος - ΝΑΤΟ, ίδιο συνδικάτο".

Η ραχοκοκαλιά του κινήματος που έχει τη δύναμη να σταματήσει τον πόλεμο είναι τα πιο οργανωμένα κομμάτια της εργατικής τάξης, αυτά που μπορούν να συνδυάσουν τα αιτήματα ενάντια στη λιτότητα και τις απολύσεις με το αίτημα ενάντια στον πόλεμο.

Αυτή η πόλωση, ανάμεσα στην αντιπολεμική εργατική τάξη και νεολαία και τους "ευρωπαίους" ελληνοκύπριους καπιταλιστές υπάρχει σε όλες τις χώρες της Ευρώπης. Η κινδυνολογία του Κληρίδη και του Σημίτη είναι ψεύτικη. Σε όλες τις χώρες της Ευρώπης κλιμακώνονται οι κινητοποιήσεις ενάντια στον πόλεμο με σύνθημα "Θέλουμε δουλειές, όχι βόμβες". Στην Ελλάδα χαρακτηριστικά οι σιδηροδρομικοί στη Θεσσαλονίκη μπλόκαραν την αμαξοστοιχία που επρόκειτο να μεταφέρει Νατοϊκά άρματα μάχης στο "θέατρο του πολέμου".

Διεθνιστική απάντηση

Για να μπορέσει όμως η εργατική τάξη και η νεολαία να χτίσει ενα μαζικό αντιπολεμικό κίνημα χρειάζεται ξεκάθαρες απαντήσεις, για τον χαρακτήρα του πολέμου και για τον ρόλο του ελληνικού και ελληνοκυπριακού καπιταλισμού σε αυτόν. Απαντήσεις σαν αυτές που δίνει το ΑΚΕΛ, που παρουσιάζουν το καθεστώς Μιλόσεβιτς να έχει κάποια σχέση με σοσιαλισμό ή έστω «κατάλοιπα σοσιαλισμού» και αποκρύβουν τα εγκλήματα του και το εθνικό ξεκαθάρισμα που επιβάλλει στο Κόσσοβο δεν βοηθούν αλλά αντίθετα αφοπλίζουν το κίνημα.

Τα μοιρολόγια για την κατάρρευση της Σοβιετικής Ενωσης, του υποτιθέμου «αντίπαλου δέους», αποπροσανατολίζουν το κίνημα και συγκαλύπτουν τον βρώμικο ιμπεριαλιστικό ρόλο του σταλινικού καθεστώτος Κρατικού Καπιταλισμού που υπήρχε στην ΕΣΣΔ. Τα όψιμα συνθήματα ότι «το λαϊκό κίνημα είναι το αντίπαλο δέος» δεν σημαίνουν τίποτα αν δεν συνοδεύονται με τη προοπτική ενός κινήματος που να στρέφεται πρώτα και κύρια ενάντια στον εχρθό που βρίσκεται μέσα στην ίδια μας τη χώρα, τους ελληνοκυπριους καπιταλιστές και τη κυβέρνηση τους, για τις διευκολύνσεις και τη στήριξη που δίνουν στους ιμπεριαλιστές. Καί πάνω απ΄ ολα για τα σχέδια τους να μπούν και ίδιοι στο συνδικάτο των φονιάδων της Ε.Ε.

Ποιόν μπορούμε να πείσουμε, και τι είδους αντιπολεμικό κίνημα μπορούμε να χτίσουμε αν δεν καταγγείλουμε ξεκάθαρα την Ε.Ε. για τον βρώμικο επιδρομικό της ρόλο και να ζητήσουμε την άμεση διακοπή των διαπραγματεύσεων για ένταξη; Η προσπάθεια να παρουσιαστεί η Ε.Ε. σαν θύμα και αυτή των ΗΠΑ δεν πείθει κανένα. Οι Μπλερ, Σρέντερ, Ζοσπέν, Νταλέμα, Σημίτης, Ντεμιρέλ και σία δεν είναι θύματα του Κλίντον αλλά συνεταίροι και συνένοχοι που για να εξυπηρετήσουν τα «εθνικά τους συμφέροντα» οδήγησαν στο σφαγείο του πολέμου τους λαούς της πρώην Γιουγκοσλαβίας.

Για να μπορέσουμε να χτίσουμε ένα κίνημα που να παλεύει με συνέπεια ενάντια στον πολέμο χρειαζόμαστε μια ξεκάθαρη διεθνιστική πολιτική. Μιά τέτοια πολιτική διατυπώνει η αντιπολεμική διακήρυξη που υπόγραψαν οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τασης στην οποία ανήκει και η Εργατική Δημοκρατία που αποτελεί και τον οδηγό δράσης για τη πάλη μας ενάντια στο πόλεμο. Η διακήρυξη δημοσιεύεται στις σελ 6-7.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Οι σοσιαλιστές ενάντια στον πόλεμο

Παρασκευή 7 Μάη, ώρα 7:45μ.μ.
Ξενοδοχείο Φιλοξενία

Ομιλητές

Αντρος Κυπριανού, μέλος Π.Γ. της Κ.Ε. ΑΚΕΛ
Ντίνος Αγιομαμίτης, Εργατική Δημοκρατία

Ενισχύστε την εφημερίδα που

- στηρίζει τους εργατικούς αγώνες
- παλεύει ενάντια στον πόλεμο
- παλεύει για σοσιαλισμό

Η Εργατική Δημοκρατία βρίσκεται στη πρώτη γραμμή σε όλες τις μάχες που δίνει η εργατική τάξη. Βρέθηκε απο την πρωτη στιγμή δίπλα στους απεργούς των ξενοδοχείων του Λόρδου και πρωταγωνιστεί στο αντιπολεμικό κίνημα. Κυκλοφόρησε χιλάδες προκηρύξεις, ψηφίσματα, αφίσσες. Ολ αυτά φυσικά απαιτούν χρήματα. Η Εργατική Δημοκρατία δεν έχει άλλους πόρους εκτός απο τις συνδρομές των μελών και των φίλων της. Γι αυτό και πάλι καταφεύει σε σάς για να την ενισχύσετε για να μπορεί να δώσει αποτελεσματικά τις μάχες που έρχονται. Ξεκινούμε οικονομική εξόρμηση με στόχο τις 5000 λίρες μέχρι το τέλος του 1999. Είμαστε σίγουροι οτι θα μας βοηθήσετε να τον καλύψουμε.

Οι εργάτες ενάντια στον πόλεμο...

Αντιπολεμικές διαδηλώσεις

Το ΝΑΤΟ ξεκίνησε τους βομβαρδισμούς με τη δήλωση του Κλίντον ότι πάει να σώσει τους Αλβανούς του Κόσοβου και να αποτρέψει την εξάπλωση του πολέμου στις γύρω χώρες. Όμως περισσότερο απο ένα μήνα κλιμακούμενων βομβαρδισμών αυτό που έχει πετύχει η συμμορία του Κλίντον και των ευρωπαίων συμμάχων του είναι: πάνω απο 1000 άμαχους νεκρούς μέχρι στιγμής - Σέρβους κι αλβανούς - κοντά στο ένα εκατομμύριο πρόσφυγες και ανυπολόγιστες καταστροφές.

Οι ζημιές φθάνουν συνολικά σε όλη τη Γιουγκοσλαβία τα 30 δισεκατομμύρια δολάρια. Πεντακόσιες χιλιάδες άτομα έχασαν τις δουλειές τους, λόγω των βομβαρδισμών ενώ δύο εκατομμύρια πολίτες αντιμετωπίζουν πρόβλημα επιβίωσης.

Όμως οι βόμβες που συγκλονίζουν τα Βαλκάνια προκαλούν εκρήξεις και στις συνειδήσεις εκατομμυρίων ανθρώπων παντού. Η κλιμάκωση των βομβαρδισμών και η φρίκη της βάρβαρης επιδρομής του ΝΑΤΟ φέρνει και την κλιμάκωση των αντιπολεμικών κινητοποιήσεων και κύρια μέσα στις χώρες του ΝΑΤΟ.

Αν στον πόλεμο του Βιετνάμ χρειάστηκαν χρόνια και στον πόλεμο του Κόλπου μήνες, αυτή τη φορά η αντιπολεμική διάθεση και οι πρώτες αντιπολεμικές διαδηλώσεις βγήκαν γρήγορα στους δρόμους απο τις πρώτες μέρες των βομβαρδισμών του ΝΑΤΟ στη Γιουγκοσλαβία.

Παρόλα τα ψέματα, την διαστρέβλωση της πραγματικότητας και το θάψιμο οποιασδήποτε αντίθεσης και αντίδρασης ενάντια στη βάρβαρη επιδρομή των ΝΑΤΟϊκών απο τα ΜΜΕ, σε Ευρώπη και Αμερική, οι μαζικές αντιπολεμικές διαδηλώσεις πλημμυρίζουν κάθε βδομάδα την Αθήνα, τη Ρώμη, το Λονδίνο, το Παρίσι, το Βερολίνο και τις άλλες μεγάλες πόλεις της Ευρώπης.

Λονδίνο

Πέντε χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στις 11 Απρίλη στην πλατεία Τραφάλγκαρ του Λονδίνου για να φωνάξουν "Σταματήστε τους βομβαρδισμούς". Τη διαδήλωση είχε καλέσει η "Επιτροπή για την Ειρήνη στα Βαλκάνια", που δημιουργήθηκε λίγες μέρες μετά το ξέσπασμα της ΝΑΤΟϊκής επίθεσης με πρωτοβουλία του SWP (της αδερφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στη Βρετανία), του Τόνι Μπέν και 12 ακόμα βουλευτών της αριστερής πτέρυγας του Εργατικού Κόμματος, της "Καμπάνιας για τον Πυρηνικό Αφοπλισμό" και μιας σειράς μικρότερων αντιπολεμικών και φιλειρηνικών οργανώσεων.

Μικρότερες διαδηλώσεις οργανώνονται συνέχεια έξω απο βάσεις του ΝΑΤΟ σε διάφορες πόλεις της Βρετανίας.

Στις 17 Απρίλη έγινε μια ακόμα αντιπολεμική διαδήλωση 3,000 στο Λονδίνο ενώ η "Επιτροπή για την Ειρήνη στα Βαλκάνια" προετοιμάζει μεγάλη πανβρετανική διαδήλωση ενάντια στους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς για τις 8 Μάη.

Ρώμη

Απο τις πιο μεγάλες και μαχητικές διαδηλώσεις γίνονται στην Ιταλία, στη χώρα από όπου απογειώνονται κάθε βράδυ τα αεροπλάνα που βομβαρδίζουν την Γιουγκοσλαβία. Αρχές του Απρίλη 100.000 διαδηλωτές βάδισαν στην Ρώμη και 2 βδομάδες αργότερα βάδισαν άλλοι 70.000. Οι πορείες συγκεντρώνουν κόσμο από παντού: από Καθολικούς μέχρι οπαδούς της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης.

Επίσης έχουν γίνει πολλές διαδηλώσεις στις πόλεις όπου φιλοξενούνται οι ΝΑΤΟϊκές βάσεις. Όπως η συγκέντρωση 3.000 διαδηλωτών έξω από τη βάση του Αβιάνο στη βόρεια Ιταλία στα μέσα του Απρίλη όπου η αστυνομία επιτέθηκε και χτύπησε τους διαδηλωτές. Στις 25 Απρίλη, επέτειο της Αντιφασιστικής Απελευθέρωσης της Ιταλίας, έγινε στη Ρώμη μεγάλη, αντιπολεμική διαδήλωση με 200,000 κόσμο. Διαδηλώσεις γίνονται στη Φλωρεντία, τη Νάπολη, την Μπολόνια και το Μιλάνο.

Βερολίνο

Στη Γερμανία δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι, σπουδαστές, άνεργοι, συνταξιούχοι κατέβηκαν την Κυριακή 4 Απρίλη στους δρόμους για να πάρουν μέρος στις παραδοσιακές φιλειρηνικές διαδηλώσεις του Πάσχα. Η συμμετοχή, παντού, ξεπέρασε κάθε προηγούμενο - 20.000 στο Βερολίνο, 9.000 στη Φρανκφούρτη, 7.000 στο Αμβούργο, 3.000 στην Κολονία. Οι κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας συνεχίζονται στη Γερμανία όπου το αριστερό αντιπολεμικό κίνημα θέτει σε κίνδυνο την επιβίωση της "Κοκκινο-πράσινης" κυβέρνησης συνασπισμού που για πρώτη φορά απο το 1945 αποστέλλει την αεροπορία σε επιχειρήσεις.

Αθήνα

Στην Ελλάδα αντιπολεμικές κινητοποιήσεις έγιναν απο τις πρώτες μέρες των βομβαρδισμών. Χιλιάδες κόσμου ξεχύθηκαν στους δρόμους εκφράζοντας την αντιπολεμική διάθεση όπως στα συλλαλητήρια στις 26 και 30 Μάρτη στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη στις 2 Απρίλη. Οι κινητοποιήσεις, οι διαδηλώσεις έξω απο την αμερικάνικη πρεσβεία, οι συναυλίες ειναι σχεδόν καθημερινό φαινόμενο.

Ήδη ολόκληρα κομμάτια της εργατικής τάξης και της νεολαίας προχωράνε αυτή τη διάθεση παραπέρα, όπως οι σιδηροδρομικοί που αποφάσισαν να μην επιτρέψουν να χρησιμοποιηθούν τα τρένα για μεταφορά στρατευμάτων του ΝΑΤΟ. Απόφαση που στις 28 του Απρίλη μεταφράστηκε σε πράξη όταν εργαζόμενοι στους σιδηροδρόμους μαζί με άλλους διαδηλωτές μπλόκαραν τραίνο στη Θεσσαλονίκη που επρόκειτο να μεταφέρει 30 άρματα μάχης στην Δημοκρατία της Μακεδονίας για να συμμετέχουν στη επιδρομή του ΝΑΤΟ.

Η άρνηση των 2 ναυτών να επιβιβαστούν στο αντιτορπιλικό "Θεμιστοκλής" βρήκε πλατειά συμπάθεια μέσα στον κόσμο.

Στο συλλαλητήριο στις 22 Απρίλη χιλιάδες κόσμου μαζεύτηκε στο Σύνταγμα όπου μεταξύ των ομιλητών ήταν και ένστολοι στρατιώτες που καταχειροκροτήθηκαν. Τέσσερις μέρες αργότερα, στις 26 Απρίλη, και πάλι χιλιάδες κόσμου πλημμύρησε την Πλατεία Συντάγματος στη μεγάλη αντιπολεμική συναυλία με τον Θεοδωράκη.

Λευκωσία

Αντιπολεμικές και αντι-ΝΑΤΟϊκές κινητοποιήσεις έγιναν και γίνονται και στη Λευκωσία. Η Αμερικάνικη Πρεσβεία είναι μόνιμα αποκλεισμένη απο αστυνομικά μπλόκα και συρματοπλέγματα για να εμποδίσουν τους διαδηλωτές να πλησιάσουν σε «αχτίνα βολής» και να ρίξουν αυγά, ντομάτες και πέτρες.

Αυτό όμως δεν εμποδίζει να οργανώνονται σχεδόν καθημερινά πορείες διαμαρτυρίας απο μαθητές, φοιτητές και οργανώσεις νεολαίας. Το πανκομματικό συλλαλητήριο στην Πλατεία Ελευθερίας μάζεψε γύρω στις 3000 κόσμο. Η πορεία και η συναυλία έξω απο την Πρεσβεία στις 20 Απρίλη απο τους μαθητές και τις φοιτητικές ενώσεις των κολεγίων της Λευκωσίας ήταν μια δυναμική εκδήλωση στην οποία πήραν μέρος εκατοντάδες μαθητές και φοιτητές με συνθήματα ενάντια στο ΝΑΤΟ και τους βομβαρδισμούς. Το τόνο στην εκδήλωση έδωσαν οι μαθητές της Εργατικής Δημοκρατίας με τα συνθήματα και τις πικέτες ενάντια στην Ε.Ε. και για το κλείσιμο των βρετανικών βάσεων.

Στις 23 Απρίλη οργανώθηκε πορεία και εκδήλωση έξω απο την Πρεσβεία που κάλεσε η Εργατική Δημοκρατία και στην οποία συμμετείχαν και άλλες δέκα οργανώσεις, Περιβαλλοντικές, Ειρηνιστικές, Πολιτιστικές κλπ. Στην εκδήλωση κυριάρχησαν τα αντιιμπεριαλιστικά και αντικυβερνητικά συνθήματα: «Έξω το ΝΑΤΟ απο τα Βαλκάνια», «Έξω οι βάσεις απο τη Κύπρο», «Όχι ένταξη στο συνδικάτο των φονιάδων της Ε.Ε.» , «Να κλείσει η πρεσβεία του θανάτου» και «λιτότητα ανεργία σωβινισμός στην ίδια μας τη χώρα είναι ο εχθρός - να φύγει ο Κληρίδης και ο Συναγερμός».

Οι εκδηλώσεις συνεχίζονται και κλιμακώνονται την πρωτομαγιά που θα έχει αντιπολεμικό περιεχόμενο. Επίσης στις 16 του Μάη έχει εξαγγελθεί απο το Παγκύπριο Συμβούλιο Ειρήνης «Πορεία Ειρήνης» στη Δεκέλεια, ενάντια στις βρετανικές Βάσεις.

Η κυβέρνηση προσπαθεί να καλλιεργήσει την άποψη ότι είναι δήθεν ενάντια στην επιδρομή του ΝΑΤΟ στην Γιουγκοσλαβία αλλά ότι δεν πρέπει να ξεκοπούμε απο τους μελλοντικούς "εταίρους" μας στην Ε.Ε. και να χάσουμε την "εύνοια" σε μια πρωτοβουλία των ΗΠΑ για το Κυπριακό.

Στην ουσία η κυβέρνηση Κληριδη ειναι πλήρως ταυτισμένη με τους ιμπεριαλιστές και συνένοχη στο μακελειό του γιουγκοσλαβικού λαού παρέχοντας όλες τις διευκολύνσεις στους Νατοϊκούς. Οι βάσεις στη Κύπρο χρησιμοποιήθηκαν για τον ανεφοδιασμό του βρετανικού αεροπλανοφόρου Invinsible που συμμετέχει στην επιδρομή στη Γιουγκοσλαβία, ενώ η κυβέρνηση διαβεβαίωσε τη γερμανική προεδρία ότι θα εφαρμόσει το εμπάργκο καυσίμων κατά της Γιουγκοσλαβίας.

Σε όλα αυτά χρειάζεται να απαντήσουμε ξεκάθαρα. Οι εργάτες και η νεολαία μπορούν να σταματήσουν τον πόλεμο.

Οι κινητοποιήσεις, όσο κατακερματισμένες και ασυντόνιστες είναι μέχρι στιγμής, τροφοδοτούνται απο το θυμό και την αγανάκτηση που προκαλεί η συνεχιζόμενη βάρβαρη επιδρομή του ΝΑΤΟ αλλά κι απο τη στάση της κυβέρνησης. Την επόμενη περίοδο οι πορείες δεν θα περιορίζονται μόνο στην αμερικάνικη Πρεσβεία αλλά θα περνούν και απο το προεδρικό.

Τα μηνύματα από τις διάφορες χώρες λένε ότι μπορούμε να χτίσουμε ένα μαζικό, μαχητικό αντιπολεμικό κίνημα. Οι εργάτες, η νεολαία και οι επαναστάτες σε όλη την Ευρώπη και στην Αμερική μπαίνουν σε κίνηση ενάντια στον πόλεμο μέσα στην ίδια την καρδιά της ιμπεριαλιστικής μηχανής.

Αυτό μας δίνει τόλμη να προχωρήσουμε παραπέρα τη μαζική δράση εδώ. Στις συντεχνίες, στο πανεπιστήμιο, τα κολέγια, στα σχολεία να οργανώσουν και να συντονίσουν τις κινητοποιήσεις τους.

Φαίδων Βασιλειάδης

Ποια είναι η καλύτερη ανθρωπιστική βοήθεια

Ενα απο τα βασικά ερωτήματα που συναντάμε σήμερα στους εργατικούς χώρους, στις γειτονιές, στα σχολεία είναι: τι μπορούμε να κάνουμε για να σταματήσουμε τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία, για να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στα θύματα του πολέμου.

Η βασική μορφή αλληλεγγύης που προβάλεται είναι αυτή της ανθρωπιστικής βοήθειας, σε τρόφιμα, φάρμακα και είδη πρώτης ανάγκης. Διαφόρων ειδών ανθρωπιστικές οργανώσεις, η εκκλησία, οι δήμοι έχουν ξεκινήσει εράνους για να μαζευτεί ανθρωπιστική βοήθεια. Αλλά και πολλά συνδικάτα έχουν αποφασίσει να στείλουν ή έχουν ήδη στείλει στη Γιουγκοσλαβία ανθρωπιστική βοήθεια.

Το πρώτο πράγμα που μπορεί να πει κανείς για τους εράνους είναι ότι το μέγεθος των αναγκών των προσφύγων, των ζημιών στις βομβαρδισμένες περιοχές είναι τόσο μεγάλο που δεν μπορεί να καλυφθεί, όση ανθρωπιστική βοήθεια και αν μαζέψει ο απλός κόσμος. Η παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας περισσότερο καλύπτει την ανάγκη του εργαζόμενου, του νεολαίου, να συνεισφέρει παρά τις τεράστιες ανάγκες που δημιουργεί ένας πόλεμος.

Το δεύτερο είναι το πόση εμπιστοσύνη μπορεί να έχει κανείς ότι η ανθρωπιστική βοήθεια φτάνει πραγματικά σ'αυτούς που την έχουν ανάγκη και δεν γίνεται εύκολο κέρδος για επιτήδειους είτε εδώ, είτε στην ίδια τη χώρα που φτάνει. Τα παραδείγματα που η ανθρωπιστική βοήθεια αποδείχτηκε ψεύτικη ή εύκολο κέρδος για τους μαυραγορίτες - όπως στην Αλβανία - αφθονούν.

Το τρίτο και όσον αφορά συγκεκριμένα την ανθρωπιστική βοήθεια προς τη Γιουγκοσλαβία, είναι - ακόμα και αν φτάνει - το που πάει τελικά η βοήθεια και τι σκοπιμότητες εξυπηρετεί: Πηγαίνει μόνο σε σέρβικα χέρια γιατί "οι σέρβοι είναι αδέλφια μας, αλλά οι αλβανοί όχι";

Οι εργάτες των Βαλκανίων είναι όλοι αδέλφια μας. Η πιο πολύτιμη βοήθεια που έχουμε να τους προσφέρουμε οι εργαζόμενοι και η νεολαία στην Ελλάδα, είναι να δυναμώσουμε το αντιπολεμικό κίνημα και να σταματήσουμε τους βομβαρδισμούς.

Κάθε μέρα οι βομβαρδισμοί καταστρέφουν όλο και περισσότερες ανθρώπινες ζωές, δημιουργούν νέους πρόσφυγες, καταστρέφουν σπίτια, λιγοστεύουν το νερό, την τροφή, τα καύσιμα, δημιουργούν περισσότερους αρρώστους από τα χημικά νέφη και τις άθλιες συνθήκες ζωής, πετάνε όλο και περισσότερο κόσμο στην ανεργία από τις καταστροφές των εργοστασίων.

Οση ανθρωπιστική βοήθεια και αν μαζευτεί δεν πρόκειται να καλύψει ούτε καν τις κατστροφές μιας μέρας. Ο μόνος τρόπος για να σταματήσουμε αυτή τη βαρβαρότητα είναι η συλλογική πάλη όλων μας για να σταματήσουμε τον πόλεμο.

Οι εργάτες ενάντια στον πόλεμο...

Σέρβοι και Αλβανοί μπορούμε να παλέψουμε μαζί

Μαζί με το θάνατο οι βόμβες του ΝΑΤΟ σπέρνουν και τα εθνικά μίση στα Βαλκάνια. Στο Βελιγράδι, την Πρίστινα, τα Σκόπια, τα Τίρανα οι διάφοροι εθνικιστές ηγέτες προσπαθούν να αξιοποιήσουν τους νεκρούς, τους πρόσφυγες, τα κατεστραμμένα χωριά, τις ανατιναγμένες γέφυρες για να ρίξουν τις ευθύνες στους ίδιους τους απλούς ανθρώπους της "άλλης πλευράς".

Τα εθνικιστικά ψέμματα, όμως, δεν μπορούν να εξαφανίσουν την πραγματικότητα. Η Εργατική Δημοκρατία αναδημοσιεύει απο την Εργατική Αλληλεγγύη, εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Ελλάδα συνεντεύξεις με με την Γιοβάνα, μετανάστρια από τη Σερβία και τον Βύρωνα, τον Εκτορα και τον Αβνι μετανάστες από την Αλβανία. Ολοι τους ξέρουν ότι δεν έχουν να περιμένουν καμμιά βοήθεια ούτε από τους δολοφόνους του ΝΑΤΟ και τις βόμβες τους, ούτε από τους εθνικιστές ηγέτες στην πατρίδα τους -αυτούς τους ίδιους που τους "χάρισαν" την φτώχια και την προσφυγιά.

Αντιπολεμική διαδήλωση έξω απο την Αμερικάνικη Πρεσβεία στην Αθήνα.

«Ο Κλίντον είναι ένας δολοφόνος. Και δεν είναι μόνος του. Ολες οι άλλες κυβερνήσεις που δίνουν την άδειά τους για να γίνονται βομβαρδισμοί είναι και αυτές δολοφόνοι. Για τα συμφέροντά τους δεν διστάζουν να σκοτώνουν τον κόσμο, να τον πετάνε έξω από τα σπίτια του.

Κανένας δεν λέει πόσοι πραγματικά είναι οι νεκροί και οι καταστροφές από τους βομβαρδισμούς. Οι πιο τυχεροί θα έκαναν Πάσχα κρυμμένοι στα καταφύγια - η σειρήνα χτυπάει κάθε μια ώρα. Χτυπάνε τα εργοστάσια, τις αποθήκες τροφίμων, τώρα χτύπησαν και κατοικίες και έχουν θάψει τον κόσμο από κάτω και έχουν το θράσος να "ζητάνε συγγνώμη". Λένε ότι δεν θέλουν άμαχους νεκρούς, αλλά ποιον βομβαρδίζουν, τον Μιλόσεβιτς και τον Ρουγκόβα; Οχι, τον κόσμο βομβαρδίζουν. Ξέρεις τι με ρωτάνε όταν παίρνω τηλέφωνο, ποιός μπορεί να σταματήσει αυτήν την τραγωδία. Αυτό είναι το ζήτημα, ο κόσμος ούτε ήθελε ούτε θέλει τον πόλεμο και αυτοί φέρνουν κι άλλο πόλεμο και όχι την ειρήνη. Κάποια μέρα θα το πληρώσουν αυτό, όλοι μαζί.

Πριν τον πόλεμο, όταν ήμουν στην Πρίστινα μπήκε σε ένα καφενείο η σερβική αστυνομία με τα όπλα στα χέρια και μου είπαν "τι θέλεις εσύ εδώ, Σέρβα, στο καφενείο με τους Αλβανούς". Αυτή η πολιτική του Μιλόσεβιτς απέναντί τους είναι μεγάλο λάθος. Αν κάποιος πιέζει πολύ έναν άλλο μπορεί να τον τρελλάνει να πάρει το όπλο και να τον σκοτώσει. Μετά γίνεται αδελφοκτόνος πόλεμος -αυτό έγινε στη Βοσνία, αδελφοί σκοτώναν αδελφούς.

Πολέμησα έξι μήνες το 1992, πήγα εθελόντρια για να υπηρετήσω την πατρίδα, έξι μήνες με το όπλο στο χέρι να κοιμόμαστε στους δρόμους. Ηταν πολύ σκληρός πόλεμος, σαν Βιετνάμ. Καταλάμβανε ο ένας τη μια περιοχή και έμπαινε ο στρατός και έπιανε τον κόσμο, έκλεβε ότι μπορούσε. Τα ίδια έκαναν και οι άλλοι. Στα σύνορα γινόταν ανταλλαγές έρχονταν καμιόνια με ξεσπιτωμένο κόσμο και τους πέρναγαν στην άλλη πλευρά, έβλεπες τον τρόμο στα μάτια των ανθρώπων. Στις στρατιωτικές φυλακές έφερναν νέους που δεν ήθελαν να πάνε στον πόλεμο, ερχόταν ο στρατός στο σπίτι και τους ρώταγε "ή στο μέτωπο ή 5 χρόνια στη φυλακή", τι να κάνει ο κόσμος; Ηρθε ένας αξιωματικός από το Βελιγράδι, που δεν είχε μυρίσει μπαρούτι και μου λέει "εσύ γυναίκα τι δουλειά έχεις με τα όπλα". Εγώ και άλλοι μαζί, βροντήξαμε τα όπλα και γυρίσαμε πίσω.

Ο πόλεμος γίνεται για συμφέροντα. Βλέπεις στο Βελιγράδι νέα παιδιά χωρίς πόδια, χωρίς χέρια, να κυκλοφορούν στο δρόμο. Εργαζόμενους με 17.000 μισθό να προσπαθούν να ζήσουν 5 στόματα -πολύς κόσμος έφυγε από τη χώρα γιατί δεν μπορούσε να ζήσει, άλλοι δεν έχουν να πληρώσουν το ρεύμα και το νερό, άλλοι δεν έχουν να φάνε. Και από την άλλη, βλέπεις το γιό του Μιλόσεβιτς να κάνει ράλλι και να έχει 15 αυτοκίνητα και τέσσερις μπράβους. Τι τους θέλει τους μπράβους;

Τώρα μας βομβαρδίζουν και οι δολοφόνοι του ΝΑΤΟ υποτίθεται για να υπερασπίσουν τους Αλβανούς. Ομως στην πράξη, σκοτώνουν και αυτούς. Λένε ότι οι Σέρβοι δεν θέλουν τους Αλβανούς, όμως στο Μαυροβούνιο έχουν δεχτεί 42.000 πρόσφυγες από το Κόσοβο. Να σου πω ένα άλλο παράδειγμα: Μετά την τελευταία συγκέντρωση στην αμερικάνικη πρεσβεία, μια παρέα από Σέρβους γυρνάγαμε και είχαμε τα πρόσωπά μας βαμμένα μπλε-άσπρα-κόκκινα, στα χρώματα της σημαίας της Γιουγκοσλαβίας. Στο δρόμο 5 νέοι μας γιουχάρανε. Πήγαμε και τους ρωτήσαμε τι τρέχει και ήταν Αλβανοί από το Κόσοβο.

"Θέλεις τον πόλεμο, τους βομβαρδισμούς" τον ρώτησα "να σκοτωνόμαστε μεταξύ μας"; Μου απάντησε "όχι με πονάει, έχω την οικογένειά μου εκεί πέρα" και του είπα ότι και εγώ έχω την οικογένειά μου και τους φίλους μου πίσω. "Εγώ είμαι νορμάλ" του είπα "δεν έχω τίποτα με τους Αλβανούς, θέλω να ζήσουμε όλοι μαζί". Μου είπε ότι έφυγε από τη Γιουγκοσλαβία μετανάστης γιατί δεν άντεχε να ζεί κάτω από άσχημες συνθήκες και του απάντησα ότι είμαι και εγώ μετανάστρια. Στο τέλος χαιρετηθήκαμε και φύγαμε.

Εμείς δεν θέλουμε πόλεμο, θέλουμε να ζήσουμε μια ζωή νορμάλ. Να έχουμε δουλειά να μπορούμε να ζήσουμε, να κάνουμε οικογένεια, να υπάρχει ελευθερία, αυτά που θέλει όλος ο κόσμος. Ολοι αυτοί οι "μεγάλοι αρχηγοί" παίζουν ρώσικη ρουλέτα με τις ζωές μας. Ομως ο κόσμος δεν έχουμε να χωρίσουμε τίποτα μεταξύ μας. Μαζί πρέπει να παλέψουμε όλοι να σταματήσουν τους βομβαρδισμούς, να ζήσουμε μια καλύτερη ζωή.»

Γιοβάνα

μετανάστρια από τη Γιουγκοσλαβία

«Το ΝΑΤΟ λέει θα στείλει ανθρωπιστική βοήθεια για τους πρόσφυγες. Ξέρω καλά τί είναι αυτό. Το 1991 που έπεσε ο Αλία, στείλαν διάφορες χώρες ανθρωπιστική βοήθεια, αλλά εμείς, ο κόσμος, δεν είδαμε τίποτα. Ολα κατέληξαν στα χέρια των απατεώνων, ακόμα και το κράτος πουλούσε το λάδι και το αλεύρι αντί να τα μοιράζει. Και τώρα το ίδιο θα γίνει.» Αυτά μας λέει ο **Βύρωνας**, ένας από τους τρεις μετανάστες από την Αλβανία που μίλησαν στην Εργατική Αλληλεγγύη και συνεχίζει. «Τότε ο Μπερίσα ξεκίνησε να μιλάει για 'Μεγάλη Αλβανία'. Ο Μπερίσα έπεσε, τον ρίξαμε με την εξέγερση, αλλά τίποτε δεν έχει αλλάξει. Ο κόσμος δεν έχει δουλειές, υπάρχει φτώχεια και τώρα ήρθε και ο πόλεμος.

Τώρα η Δύση λέει ότι βομβαρδίζουν για να βοηθήσουν τους Κοσοβάρους. Το 1991 βρέθηκα στην Γερμανία, σε καταυλισμούς μεταναστών που ζητούσαν άσυλο. Οι αρχές δεν δέχονταν ότι οι Κοσοβάροι είναι πολιτικοί πρόσφυγες. Τους ονόμαζαν "οικονομικούς" πρόσφυγες και τους μισούς τούς έστελναν πίσω στο Μιλόσεβιτς γιατί, λέει, στο Κόσοβο περνούσαν μια χαρά. Τώρα τους έπιασε ο πόνος και βομβαρδίζει και η Γερμανία;

Πρώτα έρχονται οι Σέρβοι που σου λένε να φύγεις από το σπίτι σου μέχρι τις 9 το βράδυ, μετά έρχονται οι βόμβες του ΝΑΤΟ. Στα σύνορα τους σχίζουν τα χαρτιά. Τί είναι ένας άνθρωπος χωρίς χαρτιά; Το ξέρουμε εμείς οι μετανάστες πολύ καλά. Γιατί θα πάει το ΝΑΤΟ στην Αλβανία; Για τα συμφέροντά τους, όχι για μας».

Αδελφωμένοι

«Ο Μπερίσα είχε αρχίσει να μιλάει για τους 'αδελφούς του Κόσοβο' και την 'Μεγάλη Αλβανία' για να κρατηθεί στην εξουσία», μας λέει ο **Εκτορας**, «μάλιστα είχε εξοπλίσει και δικούς του από το Κόσοβο ενάντια στην αντιπολίτευση. Εγώ είμαι αντίθετος σε τέτοιες ιδέες. Οι λαοί πρέπει να ζουν αδελφωμένοι, μακάρι να μην υπήρχαν καθόλου σύνορα στην Ευρώπη ολόκληρη αν κι αυτό είναι δύσκολο να γίνει. Είναι αλήθεια ότι ο κόσμος στο Κόσοβο καταπιέζονταν. Πριν ακόμα ξεκινήσει ο πόλεμος είχαν γίνει μεγάλες διαδηλώσεις, οι εργάτες στα ορυχεία είχαν κάνει απεργία πείνας και είχαν κλειστεί στις στοές. Αλλά οι βόμβες δεν θα φέρουν λύση. Το ΝΑΤΟ είναι δολοφόνοι, όλοι το ξέρουν αυτό. Φορτώθηκαν σε μια φτωχή χώρα την Αλβανία, για να μην φύγουν ποτέ. Μακάρι τις ιδέες που έχει το ΣΕΚ για την ενότητα των εργατών να τις είχαν πολύ περισσότεροι. Ετσι θα ήταν πολύ διαφορετικά τα πράγματα στα Βαλκάνια.»

Και ο **Αβνί** συμπληρώνει:

«Ξέρω πολύ καλά τι σημαίνει ΝΑΤΟ και Αμερικάνοι. Τον Μπερίσα, αυτοί τον στήριζαν τόσα χρόνια. Δεν άλλαξαν από τότε. Αν νοιάζονταν για τους λαούς, δεν θα άφηναν τον κόσμο να πεθαίνει από την πείνα στην Αφρική, θα μιλούσαν για ανεξαρτησία και στο Κουρδιστάν. Αλλά έβλεπα προχτές στο κανάλι 5 τον Παπαθεμελή να μιλάει για τον Μιλόσεβιτς και έλεγα, είναι δυνατόν να λένε τόσα ψέματα; Δηλαδή όλες αυτές οι οικογένειες που φεύγουν να γλυτώσουν τα παιδιά τους, τους έχει δασκαλέψει ο Κλίντον; Εμείς ξέρουμε τι γίνεται στο Κόσοβο γιατί φιλοξενούμε οικογένειες από κει. Κανένας εργάτης δεν θέλει τον πόλεμο, γιατί σημαίνει φτώχεια και προσφυγιά».

Εκκληση από το Βελιγράδι

«Η κατάσταση είναι πάρα πολύ κακή. Βομβαρδίζουν συνέχεια, μέσα στο Βελιγράδι, αλλά και σε πολλές περιοχές, όλη τη νύχτα τώρα και τη μέρα.

Είμαι καθηγητής παιδοψυχιατρικής και γιατρός στο Παιδιατρικό νοσοκομείο του Βελιγραδίου. Πριν μερικές μέρες χτύπησαν με πυραύλους ένα υπουργείο που απέχει μόλις 100 μέτρα από το νοσοκομείο. Θα μπορούσε να είχε χτυπήσει το νοσοκομείο, όπως έγινε στην Πρίστινα που έπεσε στα σπίτια και οι άνθρωποι θάφτηκαν ζωντανοί και τότε θα είχαμε εκατοντάδες νεκρούς.

Στο νοσοκομείο όταν αρχίζουν οι βομβαρδισμοί, όπως καταλαβαίνετε, δεν κατεβαίνουμε στα καταφύγια. Είναι αδύνατον να μεταφέρεις τραυματισμένους και ασθενείς κάθε μέρα στα καταφύγια. Μένουν στα κρεββάτια τους και όλοι οι εργαζόμενοι μένουμε μαζί τους, για να μπορούμε να τους βοηθήσουμε. Εργαζόμαστε μέρα και νύχτα με τον φόβο να μην μας χτυπήσουν. Ο σερβικός λαός δεν είναι κακός, δεν θέλουμε τον πόλεμο, από τους βομβαρδισμούς σκοτώνονται άνθρωποι - και σέρβοι και αλβανοί. Πρέπει να υπάρξει μια πολιτική συμφωνία, να σταματήσει ο πόλεμος.

Ξέρω ότι στην Ελλάδα γίνονται διαδηλώσεις για να σταματήσουν οι βομβαρδισμοί. Το ίδιο πρέπει να γίνει σε όλες τις χώρες, στην Ευρώπη, στις ΗΠΑ, να γίνουν αντιπολεμικές κινητοποιήσεις. Το κίνημα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ είναι ένα καλό παράδειγμα που δείχνει ότι μπορούμε να το πετύχουμε. Η ειρήνη είναι ότι το καλύτερο. Θέλω να δουλεύω, να μπορώ να βοηθάω τα παιδιά, να μπορούν οι άνθρωποι παντού να ζουν μια φυσιολογική ζωή - αυτό που θέλει όλος ο κόσμος.

Στο νοσοκομείο έχουμε ελλείψεις σε φάρμακα. Προς το παρόν δεν έχουμε μεγάλες ελλείψεις σε τρόφιμα ή νερό, σε λίγο όμως θα υπάρξουν και εκεί.

Αυτό που ζητάμε από τον λαό στην Ελλάδα και όλες τις χώρες είναι να στείλετε φάρμακα και να συνεχίσετε τον αγώνα ενάντια στον πόλεμο και τους βομβαρδισμούς.

Νέντελκο Ράντλοβιτς

γιατρός στο Νοσοκομείο που κόντεψε να ισοπεδωθεί από τις βόμβες του ΝΑΤΟ, Βελιγράδι

Υπογράφεται απο σοσιαλιστικές οργανώσεις που βρίσκονται σε χώρες του ΝΑΤΟ, μέλη της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης στην οποία ανήκει και η Εργατική Δημοκρατία

ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ Δ… ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ…

1 Ο πόλεμος που εξαπέλυσαν στις 24 Μάρτη οι δυνάμεις του ΝΑΤΟ ενάντια στην Σερβία δεν αποτελεί μια "ανθρωπιστική παρέμβαση" με στόχο την προστασία των ανθρώπινων δικαιωμάτων και της ζωής των Αλβανών του Κόσοβο όπως ισχυρίζονται ο Κλίντον, ο Σρέντερ, ο Μπλερ και ο Ζοσπέν. Αν οι Δυτικές ηγεσίες πραγματικά είχαν ανθρωπιστικά κίνητρα, θα υπερασπιζαν την Κουρδική μειονότητα στην Τουρκία, όπου μια ΝΑΤΟϊκή κυβέρνηση τους στερεί τα εθνικά δικαιώματα διεξάγοντας ένα άγριο πόλεμο για να καταπνίξει την ανταρσία τους. Επίσης, οι ηγέτες της Δύσης δεν θα προμήθευαν όπλα στον στρατό της Ινδονησίας, ο οποίος έχει ξεκινήσει μια νέα εκστρατεία τρόμου στο Ανατολικό Τιμόρ. Η υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ Μαντλίν Ολμπράιτ αποκάλυψε τα πραγματικά κίνητρα του ΝΑΤΟ όταν δήλωσε στους Αμερικάνους στρατηγούς ότι *«τυχόν απώλεια του Κόσοβο θα έβλαπτε τα συμφέροντα των ΗΠΑ στην Ευρώπη»* και *«θα απειλούσε την άσκηση ηγεσίας από τις ΗΠΑ στην Ευρώπη»*.

Αυτός, με άλλα λόγια, είναι ένας ιμπεριαλιστικός πόλεμος που στόχο έχει να διατηρήσει τις ΗΠΑ στη θέση της κυρίαρχης δύναμης στην Ευρώπη. Από τότε που δημιουργήθηκε το 1949, το ΝΑΤΟ αποτέλεσε το πολιτικό και στρατιωτικό πλαίσιο μέσα από το οποίο η Ουάσιγκτον ασκεί την ηγεσία της πάνω στον Δυτικό Ευρωπαϊκό καπιταλισμό. Η κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων το 1989-91 και το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, στέρησαν από το ΝΑΤΟ το λόγο ύπαρξής του. Η διεύρυνση του ΝΑΤΟ στην Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη και η επέκταση του ρόλου του σε επιχειρήσεις εκτός των ορίων του και σε "ανθρωπιστικές επεμβάσεις" έχουν σαν στόχο να διαιωνίσουν την στρατιωτική και πολιτική ηγεσία των ΗΠΑ στην Ευρώπη.

Αποτελούν τμήμα μιας ευρύτερης στρατηγικής με την οποία η Αμερική έχει διατηρήσει τις στρατιωτικές δαπάνες της, σαν ποσοστό στο παγκόσμιο σύνολο, σε επίπεδα ανώτερα από την εποχή του Ψυχρού Πολέμου. Μέσα από την "Νέα Τάξη Πραγμάτων" η Ουάσιγκτον προετοιμάζεται για μελλοντικές συγκρούσεις με την Κίνα, τη Ρωσία και άλλες δυνάμεις που μπορεί να απειλήσουν τα δυτικά συμφέροντα.

Το γεγονός ότι διακυβεύονται όλα αυτά, σημαίνει ότι τα τμήματα εκείνα των αρχουσών τάξεων της Δύσης που αρχικά είχαν διαφωνήσει με την επίθεση στην Σερβία, υποστηρίζουν αυτή την στιγμή ότι αυτός ο πόλεμος πρέπει να κερδηθεί -ακόμα και αν χρειαστεί ανάπτυξη χερσαίων δυνάμεων στο Κόσοβο- για να διατηρηθεί η αξιοπιστία του ΝΑΤΟ. Ο Χένρι Κίσιγκερ που είχε εκφράσει επιφυλάξεις, δηλώνει ότι *«η συνοχή του ΝΑΤΟ απειλείται»* αν δεν νικήσει η Δύση. Ο αρθρογράφος των Φαϊνάνσιαλ Τάιμς Μάρτιν Γουλφ, ο οποίος είχε καταγγείλει την επίθεση σε βάρος της Σερβίας σαν *«κατά βάση επιπόλαια»* συνοψίζει αυτή την συλλογιστική: *«Διακυβεύεται πλέον η αξιοπιστία της Δύσης... Αν ο κ. Μιλόσεβιτς επικρατήσει, η βιωσιμότητα του ΝΑΤΟ τίθεται σε αμφισβήτηση, τουλάχιστον για τις επιχειρήσεις "εκτός ορίων"..Ισως το ξεκίνημα του πολέμου να ήταν λάθος. Το χάσιμό του θα ήταν καταστροφή.»*

2 Τίποτα απ' όλα αυτά δεν αναιρεί το μερίδιο των ευθυνών που έχει το σερβικό καθεστώς του Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς για την ανθρωπιστική καταστροφή που εξελίσεται μέσα και γύρω από το Κόσοβο. Από τότε που αναδείχθηκε, στα μέσα της δεκαετίας του '80, ο Μιλόσεβιτς έχει χρησιμοποιήσει κυνικά τον Σέρβικο εθνικισμό για να κατακτήσει και να διατηρήσει την εξουσία. Το αποτέλεσμα ήταν ότι, μαζί με τους άλλους πολιτικούς ηγέτες της πρώην Γιουγκοσλαβίας, εξαπέλυσαν μια επιδημία πολέμων και εθνικών εκκαθαρίσεων στα Βαλκάνια που συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Αυτό δεν απέτρεψε την Ευρωπαϊκή Ενωση και τις ΗΠΑ από τη συνεργασία με τον Μιλόσεβιτς στα πλαίσια της Συμφωνίας του Ντέητον, μια Συμφωνία που όχι μόνο επικύρωσε το διαμελισμό της Βοσνίας σε χωριστές εθνότητες αλλά διατήρησε το Κόσοβο υπό τον έλεγχο της Σερβίας.

Χωρίς αμφιβολία, ο στρατός της Σερβίας έχει αντιδράσει στους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ με την εκδίωξη πολλών Αλβανών του Κόσοβο από τις εστίες τους, διαπράττοντας πολλές αγριότητες. Ομως, αυτό που έδωσε στον Μιλόσεβιτς το πρόσχημα και την κάλυψη για το διωγμό των Αλβανών ήταν η Δυτική επίθεση ενάντια στη Σερβία. Η βασική ευθύνη, επομένως, για το δράμα των προσφύγων που φεύγουν από το Κόσοβο, ανήκει σε αυτούς που ξεκίνησαν τον πόλεμο, τους ηγέτες του ΝΑΤΟ. Η πολιτική τους, που χρησιμοποιεί το προσφυγικό κύμα σαν δικαιολογία για την κλιμάκωση των βομβαρδισμών, οδηγεί απλά στην επιδείνωση της τραγωδίας των Κοσοβάρων, ενώ ταυτόχρονα μετατρέπει τον άμαχο πληθυσμό της Σερβίας σε στόχο των βομβών του ΝΑΤΟ. Αυτή η επίθεση έχει ήδη χτυπήσει σκληρά τις δημοκρατικές αντιστάσεις στην Σερβία, που το 1991 και το 1996-97 είχαν κοντέψει να ανατρέψουν τον Μιλόσεβιτς. Το πρώτο και άμεσο βήμα για να σταματήσει η βαλκανική κρίση είναι ο άμεσος τερματισμός των βομβαρδισμών.

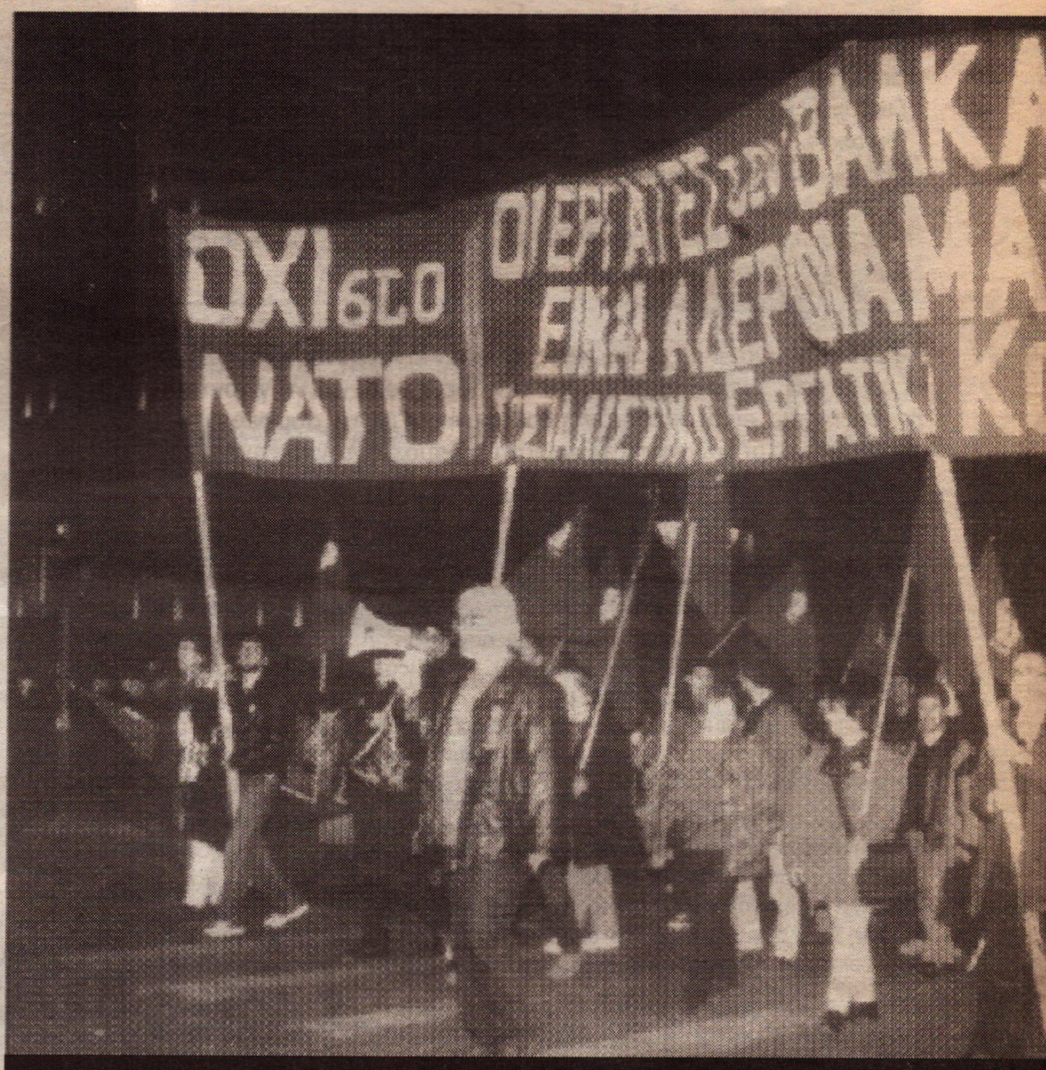

Αντιπολεμικές διαδηλώσεις στην Αθήνα και το Λονδίνο. Οι οργανώ…

Το πραγματικό πρόσωπο του δυτικού ενδιαφέροντος για τους Κοσοβάρους αποκαλύπτεται από την πλήρη απροθυμία πολλών ΝΑΤΟϊκών κυβερνήσεων -κατά κύριο λόγο του "Νέου Εργατικού Κόμματος" στην Βρετανία και του συνασπισμού της "πλουραλιστικής αριστεράς" στην Γαλλία- να δεχθούν τους Κοσοβάρους σαν πρόσφυγες. Η κυβέρνηση Μπλερ προωθεί νομοθεσία που περιορίζει ακόμα περισσότερο τα δικαιώματα των προσφύγων, την ίδια στιγμή που συμμετέχει με ενθουσιασμό στους βομβαρδισμούς. Ο Μπλερ, ο Ζοσπέν και οι άλλοι ευρωπαίοι ηγέτες δέχονται πιέσεις από την Ουάσιγκτον να απομακρύνουν όσο το δυνατόν περισσότερους Κοσοβάρους πρόσφυγες από την περιοχή, αλλά ταυτόχρονα θέλουν να διατηρήσουν την ρατσιστική μεταναστευτική πολιτική τους. Η κυβέρνηση Κλίντον δεν κινείται από ενδιαφέρον για τους πρόσφυγες -σχεδιάζει να πετάξει το μερίδιο των προσφύγων που θα δεχθεί σε στρατιωτικές βάσεις στο Γκουάμ και στον Κόλπο του Γκουαντανάμο- αλλά από φόβο ότι το προσφυγικό κύμα των Κοσοβάρων θα αποσταθεροποιήσει γειτονικές χώρες όπως η Δημοκρατία της Μακεδονίας και το Μαυροβούνιο. Ενώ είμαστε αντίθετοι σε οποιαδήποτε βίαιη εκτόπιση προσφύγων από τα Βαλκάνια, υπερασπίζουμε το δικαίωμά τους να μπουν και να εγκατασταθούν σε οποιαδήποτε από τις χώρες του ΝΑΤΟ επιθυμούν οι ίδιοι. Αυτές οι χώρες άλλωστε, έχουν και την ευθύνη για το δράμα τους.

3 Η Αλβανική πλειοψηφία στο Κόσοβο είχε στερηθεί τα πιο στοιχειώδη εθνικά δικαιώματα στο μεγαλύτερο μέρος της περιόδου που υπήρχε η παλιά Γιουγκοσλαβία, και η κατάσταση χειροτέρεψε μετά την επιβολή του άμεσου Σερβικού ελέγχου από τον Μιλόσεβιτς στα τέλη της δεκαετίας του '80.

Υποστηρίζουμε το δικαίωμά τους στην εθνική αυτοδιάθεση -δικαίωμα που οι χώρες του ΝΑΤΟ τους έχουν αρνηθεί συστηματικά. Η "συμφωνία" του Ραμπουγιέ, για την επιβολή της οποίας άρχισε τους βομβαρδισμούς το ΝΑΤΟ, θεωρεί το Κόσοβο τμήμα της Σερβίας. Μέχρι πρόσφατα, το Στέιτ Ντηπάρτμεντ των ΗΠΑ χαρακτήριζε τον Απελευθερωτικό Στρατό του Κόσοβο (UCK) σαν "τρομοκράτες" δίνοντας το πράσινο φως στον Μιλόσεβιτς να τους επιτίθεται.

Ομως, δεν θεωρούμε ότι το δικαίωμα των Αλβανών του Κόσοβο στην αυτοδιάθεση είναι ένα αίτημα που μπορεί να προβληθεί αυτή την στιγμή σαν απάντηση προς τον πόλεμο του ΝΑΤΟ κατά της

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ...ΟΤΟΥ ΝΑΤΟ ΣΤΗ ΣΕΡΒΙΑ

...ανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης πρωτοστατούν στο χτίσιμο του αντιπολεμικού κινήματος

Σερβίας. Γιατί είναι πολύ πιθανό ότι, αν ο πόλεμος συνεχισθεί, οι Δυτικές δυνάμεις θα αλλάξουν την σημερινή αντίθεσή τους προς τη δημιουργία Κοσοβάρικου κράτους. Ηδη ο βετεράνος του Ψυχρού Πολέμου Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι, Σύμβουλος Ασφαλείας του Προέδρου Κάρτερ, έχει καλέσει για *«απόφαση υπέρ του εξοπλισμού του UCK από τη Δύση»* και υποστηρίζει ότι *«στόχος της συνέχισης της στρατιωτικής επέμβασης τώρα πρέπει να είναι η πολιτική αυτοδιάθεση των Κοσοβάρων»*. Ο Τόνι Μπλερ έχει επίσης κάνει δηλώσεις ότι το Κόσοβο δεν μπορεί να παραμείνει στην Σερβία.

Σε έναν παρατεταμένο πόλεμο, οι Κοσοβάροι στρατιώτες μπορεί να φανούν στα μάτια του Κλίντον και των συμμάχων του σαν ελκυστικό υποκατάστατο για τις χερσαίες δυνάμεις της Δύσης, που μια εμπλοκή τους ανησυχεί σοβαρά το ΝΑΤΟ ώστε να ήθελε να την αποφύγει. Ο ρόλος τους θα ήταν, όπως των Μοτζαχεντίν στο Αφγανιστάν και των Κόντρας στη Νικαράγουα, να πολεμούν και να πεθαίνουν για λογαριασμό της Ουάσιγκτον. Οι Κοσοβάροι Αλβανοί, επομένως, δεν αντιμετωπίζουν μόνο τη φρίκη του πολέμου και της εκτόπισης. Οπως και οι Κουρδικές εθνικιστικές οργανώσεις στο Ιράκ, διατρέχουν τον κίνδυνο να γίνουν πιόνια των Δυτικών δυνάμεων, άλλοτε υποκινούμενοι να πολεμούν και άλλοτε εγκαταλειμένοι στις τύχες τους, ανάλογα με το πώς βολεύει την Ουάσιγκτον.

4 Η καθυστερημένη ανάπτυξη του καπιταλισμού στα Βαλκάνια σήμανε ότι τα εθνικά κράτη άρχισαν να αναδύονται σε κοινωνίες όπου, ύστερα από αιώνες μεταναστεύσεων και εμπορίου αλλά και πολέμων ανάμεσα σε Χριστιανικές και Μουσουλμανικές δυνάμεις, πολλές διαφορετικές εθνικές και θρησκευτικές ομάδες ζούσαν δίπλα-δίπλα. Η κατάσταση επιδεινώθηκε από την επέμβαση των Μεγάλων Δυνάμεων που επεδίωκαν να μοιράσουν την περιοχή ανάλογα με τα συγκρουόμενα συμφέροντά τους. Στα τέλη του Δεύτερου Βαλκανικού Πολέμου το 1913 ο Λέον Τρότσκι έγραφε: *«οι νέες συνοριακές γραμμές της Βαλκανικής έχουν χαραχτεί πάνω στα ξεσκισμένα, αφαιμαγμένα και εξουθενωμένα ζωντανά κορμιά των εθνών. Ούτε ένα από τα βαλκανικά έθνη δεν κατόρθωσε να συμμαζέψει όλα τα σκορπισμένα κομμάτια του. Και ταυτόχρονα όλα τους περιέχουν τώρα στην επικράτειά τους μια συμπαγή εχθρική μειονότητα...»*

Το αποτέλεσμα ήταν ότι οι προσπάθειες για τη δημιουργία ομογενών εθνικών κρατών στην περιοχή οδηγούσαν αναγκαστικά σε αρπαγή εδαφών από άλλα κράτη, και σε αποβολή, εξόντωση ή καταναγκαστική αφομοίωση των μειονοτήτων. Η σύγκρουση των αντίπαλων εθνικισμών και το ξέσπασμα εθνικών εκκαθαρίσεων ήταν χαρακτηριστικά γνωρίσματα της αστικής πολιτικής ζωής των Βαλκανίων πολύ πριν ξεσπάσουν οι σημερινοί πόλεμοι της πρώην Γιουγκοσλαβίας: από την εποχή των Βαλκανικών Πολέμων του 1912-13 και των συγκρούσεων ανάμεσα σε Σέρβους και Κροάτες εθνικιστές για την εξασφάλιση του ελέγχου στα δικά τους κράτη πριν, αλλά και στη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου. Από αυτή την άποψη τα Βαλκάνια δείχνουν τα όρια του δικαιώματος της εθνικής αυτοδιάθεσης. Οποιαδήποτε λύση, πρέπει να συνδυάζει την γνήσια αναγνώριση των εθνικών δικαιωμάτων όλων των λαών της Βαλκανικής με τη διεθνιστική αλληλεγγύη μεταξύ τους.

Ο Τρότσκι έγραφε το 1910 πριν ξεσπάσει το πρώτο κύμα αιματοχυσίας στην περιοχή: «Η κρατική ενότητα της Βαλκανικής μπορεί να επιτευχθεί με δυο τρόπους: είτε από τα πάνω, με την επέκταση ενός βαλκανικού κράτους, όποιου αποδειχθεί ισχυρότερο, σε βάρος των πιο αδύναμων -αυτός είναι ο δρόμος του πολέμου, της εξολόθρευσης και καταπίεσης των ανίσχυρων εθνών ένας δρόμος που παγιώνει το μοναρχισμό και το μιλιταρισμό. Είτε από τα κάτω, μέσω της συνένωσης των ίδιων των λαών -αυτός είναι ο δρόμος της επανάστασης, ο δρόμος που σημαίνει την ανατροπή των βαλκανικών δυναστειών και το ξεδίπλωμα του λάβαρου της Βαλκανικής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας.»

Σε συμφωνία με αυτή την ανάλυση, η Κομμουνιστική Διεθνής στην αρχική της περίοδο μετά την Ρώσικη Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917, πρόβαλε το σύνθημα για μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία των Βαλκανίων. Αυτό μπορεί να μοιάζει μακρινό σήμερα. Ομως, παραμένει γεγονός ότι η επιλογή που αντιμετωπίζουν οι λαοί της περιοχής είναι ανάμεσα σε νέους γύρους εθνικιστικής σφαγής και στη διεθνιστική αλληλεγγύη των εργατών. Το δεύτερο σκέλος δεν είναι κάτι το αφηρημένο. Οι εργάτες των Βαλκανίων έχουν ενωθεί πάνω από σύνορα στο παρελθόν - το πιο πρόσφατο παράδειγμα ήταν οι μαζικές απεργίες του 1987-88 που συγκλόνισαν την Γιουγκοσλαβία λίγο πριν διαλυθεί.

Ενας από τους λόγους που απαιτούμε τον τερματισμό του πολέμου είναι γιατί η επιστροφή στην ειρήνη μπορεί να δημιουργήσει συνθήκες όπου οι εργαζόμενοι από τα διάφορα κομμάτια της πρώην Γιουγκοσλαβίας αρχίζουν να ενώνονται ενάντια στους πραγματικούς εχθρούς τους -τις ντόπιες άρχουσες τάξεις που χρησιμοποιούν τις εθνικές συγκρούσεις για να διατηρούνται στην εξουσία και τα ιμπεριαλιστικά κράτη που με τις επεμβάσεις τους έχουν προκαλέσει για άλλη μια φορά την καταστροφή στα Βαλκάνια.

5 Το πιο επείγον καθήκον για τους επαναστάτες σοσιαλιστές σήμερα είναι να αναλάβουν την πρωτοβουλία για το χτίσιμο μαζικών αντιπολεμικών κινημάτων σε όλες τις χώρες του ΝΑΤΟ. Για μας, όπως για τον Καρλ Λήμπνεκτ στη διάρκεια του Πρωτου Παγκόσμιου Πολέμου "ο κύριος εχθρός βρίσκεται μέσα στη χώρα μας". Το παράδειγμα του Βιετνάμ δείχνει την επίδραση που μπορεί να έχουν οι κινητοποιήσεις μέσα στην ίδια τη χώρα της ιμπεριαλιστικής πολεμοκαπηλείας. Μαζική αντίσταση στο εσωτερικό μπορεί να αναγκάσει τους ηγέτες του ΝΑΤΟ να σταματήσουν την σφαγή.

Σταματήστε τους βομβαρδισμούς!

Εξω το ΝΑΤΟ από τα Βαλκάνια!

Socialist Workers Party (Βρετανία)

Linksruck (Γερμανία)

Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (Ελλάδα)

International Socialist Organization (ΗΠΑ)

Cyrpialife

Απεργία ενάντια στις απολύσεις

Την εξαγορά των τριών ασφαλιστικών εταιρειών του Σιακόλα, από το ασφαλιστικό συγκρότημα της Λαϊκής τον περασμένο Μάρτη, ακολούθησε η απόλυση 52 εργαζομένων στις πιο πάνω εταιρείες με την δικαιολογία του πλεονάζοντος προσωπικού.

Πολύ σωστά η ΕΤΥΚ αυτόματα θεώρησε μέλη της το προσωπικό των ασφαλιστικών εταιρειών που εξαγοράστηκαν και κάλεσε κοινή γενική συνέλευση με τους εργαζόμενους της Cyrpialife, της Λαϊκής Ασφαλιστικής.

Με συντριπτική πλειοψηφία οι 150 εργαζόμενοι εξουσιοδότησαν την ΕΤΥΚ να λάβει ***κάθε μέτρο*** για την επαναπρόσληψη των 52 συναδέλφων τους.

Από την πλευρά της ΕΤΥΚ είδαμε να επαναλαμβάνεται ο κλασσικός τρόπος αντίδρασης μιας συνδικαλιστικής ηγεσίας.

Τρίξιμο δοντιών προς την εργοδοσία και υποσχέσεις προς τους εργαζόμενους για εμμονή στην επαναπρόσληψη και της επιβολής της, με απεργίες, που μάλιστα, απειλούσαν ότι μπορεί να επεκταθούν και στον υπόλοιπο τραπεζιτικό τομέα.

Αλλά η λογική της λύσης μέσω διαπραγμάτευσης με τους εργοδότες και η αρχή της διαφύλαξης της "εργασιακής ειρήνης" τους φέρνει αναπόφευκτα στους συμβιβασμούς και στη συνεχή πίστωση χρόνου στα αφεντικά.

Όπως μας δήλωσε εργαζόμενη στην πρώην Interamerican και τώρα Λαϊκή, τα νέα αφεντικά για να μαλακώσουν και την συντεχνία αλλά και τους εργαζόμενους υποσχέθηκαν ότι το μεγαλύτερο μέρος των απολυθέντων (ως επί το πλείστον γραμματειακό προσωπικό) θα ξαναπροσληφθούν αλλά σε άλλες θέσεις. Και συμπληρώνει: "*Όχι μόνο δεν είδαμε ούτε ένα να επιστρέφει αλλά διαδίδεται ότι σύντομα ετοιμάζονται άλλες 30 απολύσεις. Η ανασφάλεια ανάμεσα στους συνάδελφους είναι μεγάλη. Τα χειρότερα τα περιμένουμε όταν ενοποιηθούν οι εργασίες των τεσσάρων ξεχωριστών εταιρειών.*"

Σίγουρα οι ανησυχίες των εργαζομένων είναι δικαιολογημένες. Οι εξαγορές σήμερα δεν γίνονται πια μόνο από "το μεγάλο ψάρι που τρωει το μικρό" αλλά ακόμα και ανάμεσα σε εξίσου "εύρωστες" εταιρείες για να μεγαλώσουν τα κέρδη τους παίρνοντας μεγαλύτερο μερίδιο της αγοράς διευρύνοντας το φάσμα των δραστηριοτήτων τους και μειώνοντας τα λειτουργικά και διοικητικά έξοδα μέσα από απολύσεις.

Αυτό κάνει τώρα η Λαϊκή Ασφαλιστική. Από τη μεριά του συμφέροντος της εταιρείας αυτό ήταν αναπόφευκτο, όπως δήλωσε και διευθύνων σύμβουλος της. Από την άλλη πλευρά όμως οι εργαζόμενοι δεν έχουν κανένα συμφέρον να θυσιάσουν τις δουλειές και τα δικαιώματα τους στο βωμό των κερδών της Λαϊκής.

Η επαναπρόσληψη των 52 απολυθέντων έχει διπλή σημασία. Από τη μια είναι το δίκιο των 52 εργαζόμενων αλλά από την άλλη μέσα από την επιστροφή των απολυμένων διασφαλίζονται και οι θέσεις εργασίας των υπόλοιπων.

Αυτό δεν είναι ανέφικτο. Αν η ΕΤΥΚ μετάφραζε τις απειλές και τη δυναμική φρασεολογία σε μαζική απεργία και οι εργαζόμενοι θα επέστρεφαν στις δουλειές τους αλλά και η εργοδοσία θα το σκεφτόταν διπλά και τριπλά για νέες απολύσεις.

Μυριάνθη Λοϊζου

Τηλεφωνητές

Κατεβάζουν τ' ακουστικά

Οι εργαζόμενοι στο Κλάδο Τηλεφωνητών του Δημόσιου Τομέα, έχουν εξαγγείλει 48ωρη απεργία στις 3 και 4 Μάη και αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματα τους θα προχωρήσουν σε διαρκείας.

Οι τηλεφωνητές ζητούν μισθολογική αναβάθμιση από τις κλίμακες Α1-2-5 στις κλίμακες Α2-5-7, πρόσληψη προσωπικού για στελέχωση των τηλεφωνικών κέντρων στα νοσοκομεία και η βελτίωση των συνθηκών εργασίας.

Αυτά τα αιτήματα δεν είναι σημερινά, και στο παρελθόν οι 72 περίπου τηλεφωνητές του δημοσίου, ένας αριθμός πολύ πιο μικρός από ότι οι πραγματικές ανάγκες, έχουν κατέβει σε απεργίες και κινητοποιήσεις διεκδικώντας την ικανοποίηση αυτών των αιτημάτων. Σήμερα οι τηλεφωνητές έχουν τους πιο χαμηλούς μισθούς και είναι αναγκασμένοι καθημερινά να αντεπεξέρχονται σ' ένα μεγάλο φόρτο εργασίας εξαιτίας της έλλειψης προσωπικού.

Η κυβέρνηση όμως αρνείται να ικανοποιήσει αυτά τα δίκαια αιτήματα. Προφασίζεται ότι δεν υπάρχουν λεφτά και ότι οι μισθοί στο δημόσιο είναι αρκετά ψηλοί. Αυτά τα επιχειρήματα όμως είναι ψεύτικα. Λεφτά υπάρχουν, απλά οι προτεραιότητες αυτής της κυβέρνησης δεν είναι να τα δίνει για αυξήσεις στους εργαζόμενους αλλά για αυξήσεις στους μισθούς των υπουργών, στην αστυνομία, τον στρατό, στους εξοπλισμούς και στους ξενοδόχους και τους βιομήχανους. Ούτε είναι αλήθεια για τους πολύ ψηλούς μισθούς στο δημόσιο. Ένας μισθός σήμερα γύρο στις 600-700 λίρες μετά απο 15 χρόνια υπηρεσίας μόλις που αρκεί να ικανοποιήσει κάποιος τις πιο βασικές του ανάγκες.

Η κυβερνητική κοροϊδία και οι ψεύτικες υποσχέσεις έχουν προκαλέσει την δικαιολογημένη αγανάκτηση των τηλεφωνητών που φαίνονται αποφασισμένοι να προχωρήσουν και σε απεργία διαρκείας.

Η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ μετά απο αρκετές υπεκφυγές και αναβολές, μοιάζει να υποστηρίζει τον αγώνα των τηλεφωνητών. Αυτό όμως δεν είναι αρκετό. Θα πρέπει οι ίδιοι να αναλάβουν το βάρος του αγώνα και να πιέζουν συνεχώς την ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ.

Για να κερδίσουν οι τηλεφωνητές χρειάζονται την συμπαράσταση και την στήριξη των εργαζομένων στο δημόσιο. Πρέπει να προχωρήσουν με τα απεργιακά τους μέτρα και ταυτόχρονα να ζητήσουν απ' όλους τους κλάδους των συναδέλφων τους στο δημόσιο να περάσουν μέσα απο τις γενικές τους συνελεύσεις αποφάσεις για την υποστήριξη της απεργίας τους, ακόμη και για κινητοποιήσεις συμπαράστασης. Έτσι είναι που μπορούν να αναγκάσουν την κυβέρνηση να ικανοποιήσει τα αιτήματα τους.

ΓΙΑΤΡΟΙ

Οχι άλλη αναμονή

Οι κυβερνητικοί γιατροί, για άλλη μια φορά εξαγγέλλουν απεργιακά μέτρα. Οι υποσχέσεις της κυβέρνησης ότι θα λύσει τα προβλήματα τους αποδείχτηκαν για άλλη μια φορά κούφια λόγια.

Αυτό πρέπει να το κρατήσουν οι γιατροί και να το θυμούνται τώρα που η κυβέρνηση κάτω απο την απειλή νέων απεργιακών μέτρων άρχισε να σκορπά ξανά υποσχέσεις. Με τα θα και τα λόγια δεν λύνονται τα προβλήματα.

Οι γιατροί ζητούν:

- να παίρνουν κανονική σύνταξη και όχι μειωμένη αφού αρκετοί δεν φτάνουν να κλείσουν τα ανάλογα χρόνια υπηρεσίας για να πάρουν σωστή σύνταξη.

- να πληρώνονται τις ώρες που δουλεύουν πέρα απο το ωράριο τους σαν υπερωρίες, όπως κάθε εργαζόμενος.

- προσλήψεις για σωστή επάνδρωση με τις ανάλογες θέσεις προαγωγής, αφού πολλοί γιατροί που έχουν αφυπηρετήσει, δεν έχουν αντικατασταθεί, με αποτέλεσμα ολόκληρες κλινικές να απειλούνται να μείνουν χωρίς το αναγκαίο ιατρικό προσωπικό.

Μόνο με αποφασιστικό και δυναμικό αγώνα μπορούν οι γιατροί να εξασφαλίσουν την ικανοποίηση των αιτημάτων τους. Χρειάζεται να προχωρήσουν χωρίς άλλη καθυστέρηση στα μέτρα που έχουν εξαγγείλει και να κλιμακώσουν τον αγώνα τους. Είναι σίγουρο ότι θα έχουν την συμπαράσταση όλων των εργαζομένων που βλέπουν σε τι χάλι έχει καταντήσει τα νοσοκομεία η πολιτική της λιτότητας και των περικοπών που εφαρμόζει στον τομέα της δημόσιας Υγείας η κυβέρνηση Κληρίδη. Στο νοσοκομείο Λεμεσού, ακόμα και για μία γυναικολογική καρέκλα αναγκάστηκε ο γιατρός να προκηρύξει έρανο για να την αγοράσει.

Αρχή Λιμένων

Αναβάθμιση θέσεων = αναβάθμιση του αγώνα

Στις 15 Απρίλη οι εργαζόμενοι στην Αρχή Λιμένων (ΑΛΚ) κατεβήκαμε σε απεργία. Η απεργία έγινε γιατί πριν απο 7 χρόνια ξεκίνησαν οι διαπραγματεύσεις για την υπογραφή της πρώτης συλλογικής σύμβασης μεταξύ των συντεχνιών και της διοίκησης της ΑΛΚ που βασικά προνοεί αναβάθμιση κάποιων θέσεων.

Το 1994 διοίκηση και συντεχνίες κατέληξαν σε αδιέξοδο και ανάλαβε μεσολάβηση το Υπουργείο Εργασίας. Το 1998, μετά απο 4 χρόνια, κατέληξαν σε συμφωνία χωρίς όμως να υπογραφτεί η σύμβαση. Οι εργαζόμενοι απο το 1994 δέχτηκαν την βάρδια με σχέδιο που είχαν καταθέσει και που ποτέ δεν συζήτησε η διοίκηση. Τώρα η διοίκηση της ΑΛΚ βάζει σαν όρο για να δεχτεί την αναβάθμιση των θέσεων να δεχτούν οι εργαζόμενοι το θεσμό της βάρδιας με τους δικούς της όρους.

Τελικά, η προειδοποιητική 24ωρη απεργία έγινε βασικά απο τους Λιμενικούς Λειτουργούς στα λιμάνια, κι όχι απο όλο το προσωπικό της ΑΛΚ, επειδή οι συντεχνίες θεώρησαν ότι αυτοί ήταν αρκετοί για να σταματήσουν τις εργασίες στα λιμάνια. Έτσι, απο αυτή την άποψη η απεργία θεωρήθηκε πετυχεμένη.

Όμως η απόφαση των συντεχνιών να κάνουν απεργία κάποιοι κλάδοι και άλλοι να μην κάνουν και ιδιαίτερα το γεγονός ότι η απεργία αφορούσε αιτήματ μόνο μιάς μερίδας εργαζομένων, έφερε την αδιαφορία μέχρι και δυσαρέσκεια σε εργαζόμενους που δεν είχαν ιδιαίτερο όφελος απο την σύμβαση.

Η ενότητα και η συλλογική δράση όλων των εργαζόμενων θα ήταν σίγουρη εάν οι συντεχνίες διεκδικούσαν συνολικότερα αιτήματα που να ενώνουν όλους τους εργαζομενους όπως, η επαναδραστηριοποίηση του λιμανιού της Λάρνακας κι όχι το κλείσιμο του όπως προωθεί τώρα η ΑΛΚ, το ζήτημα της μη μετακίνησης των κεντρικών γραφείων απο τη Λευκωσια στη Λεμεσό, μισθολογικές αυξήσεις. Επίσης την πλήρωση κενών θέσεων και τη μονιμοποίηση των συνάδελφων μηχανοδηγών που απο το 1993 υπηρετούν με σύμβαση την οποία ανανεώνει η ΑΛΚ κάθε έξι μήνες ενώ υπάρχουν έξι κενές θέσεις.

Για τέτοια αιτήματα σίγουρα όλοι οι εργαζόμενοι θα ήταν πρόθυμοι να κάνουν αγώνα και να παλέψουν μέχρι να ικανοποιηθούν.

Κούλλα Αρέστη

ΔΙΕΘΝΗ

ΤΟΥΡΚΙΑ

Εκλογές ταξικής πόλωσης

Ανταπόκριση απο την Τουρκία
Ali Safet, της Οργάνωσης Sosyalist Isci

Πόλωση είναι το μήνυμα των εκλογών στην Τουρκία που έγιναν στις 18 Απρίλη. Το "Δημοκρατικό Κόμμα της Αριστεράς" του υπηρεσιακού πρωθυπουργού Μπουλέντ Ετζεβίτ αναδείχτηκε, με ποσοστό 23%, πρώτο κόμμα. Την ίδια στιγμή, όμως, το φασιστικό κόμμα "Εθνικής Δράσης" διπλασίασε τις ψήφους του και κατέλαβε τη δεύτερη θέση, με ένα ανατριχιαστικό 19% ενώ ο κίνδυνος να μπούνε οι φασίστες σε κάποια κυβέρνηση συνασπισμού είναι πολύ μεγάλος.

Οι φασίστες βγήκαν ενισχυμένοι στα χωριά και τις κωμοπόλεις της κεντρικής Ανατολίας, μιας περιοχής πιο φτωχής και καθυστερημένης από την Αγκυρα, την Κωνσταντινούπολη, τη Σμύρνη και τις άλλες μεγάλες πόλεις της δυτικής Τουρκίας. Η επιτυχία τους έγινε σε βάρος των δύο μεγάλων, παραδοσιακών κομμάτων της δεξιάς - της "Μητέρας Πατρίδας" του Μεσούτ Γιλμάζ και του "Ορθού Δρόμου" της Τανσού Τσιλέρ, που έχασαν, μαζί, γύρω στις 15 μονάδες.

Το ισλαμικό κόμμα της "Αρετής", που σύμφωνα με τις προβλέψεις θα μονομαχούσε με το κόμμα του Ετζεβίτ για την πρώτη θέση, έπεσε στο 15%. Ο Ετζεβίτ πόνταρε, στην προεκλογική του εκστρατεία, πάνω στον εθνικισμό. Προσπάθησε να αξιοποιήσει την σύλληψη του Οτσαλάν, τα άγρια πογκρόμ ενάντια στους Κούρδους της νοτιοανατολικής Τουρκίας, τις επιδρομές στους "ασφαλείς θύλακες" του βόρειου Ιράκ, την ενεργό συμμετοχή της Τουρκίας στις ΝΑΤΟϊκές εξορμήσεις στην Γιουγκοσλαβία για να προβάλλει την εικόνα του πρωθυπουργού - προστάτη των "εθνικών συμφερόντων".

Κίνδυνος

Η άνοδος των φασιστών αποτελεί σοβαρό κίνδυνο για την Τουρκία. Η "Εθνική Δράση" είναι στην πραγματικότητα το κόμμα των Γκρίζων Λύκων - της συμμορίας που ευθύνεται για δεκάδες δολοφονίες συνδικαλιστών, Κούρδων μαχητών, αριστερών κλπ. Η "Εθνική Δράση" έχει μεγάλες προσβάσεις στον στρατό, την αστυνομία, τους δικαστές και όλους τους μηχανισμούς του κράτους. Τα αποτελέσματα των εκλογών θα ενισχύσουν όλες τις ακροδεξιές δυνάμεις στην Τουρκία.

Ο κίνδυνος να εγκρίνει το νέο κοινοβούλιο τη θανατική καταδίκη για τον Οτσαλάν και όλους τους αριστερούς αγωνιστές που βρίσκονται στις φυλακές, καταδικασμένοι σε θάνατο, είναι μεγάλος. Η δίκη του Οτσαλάν ξεκινά τέλη του Απρίλη. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι οι φασίστες είναι ήδη τόσο δυνατοί ώστε να μπορούν να πάρουν πραγματικά την εξουσία - να σχηματίσουν μια κυβέρνηση που θα την ελέγχουν, να βγάλουν εκτός νόμου τα κόμματα της αριστεράς, να διαλύσουν τα συνδικάτα κλπ. Οι περισσότεροι από αυτούς που τους ψήφισαν δεν θέλουν με κανένα τρόπο να βρεθούν σε ένα καθεστώς σαν του Χίτλερ. Ψήφισαν την "Εθνική Δράση" επειδή, μέσα σε κλίμα εθνικισμού, ήταν το πιο συνεπές εθνικιστικό κόμμα.

Απεργιακή φρουρά εξω απο εργοστασιο στην Τουρκία

Οι Ισλαμιστές

Πριν από τις εκλογές, όλοι περίμεναν ότι το ισλαμικό Κόμμα της Αρετής, ο διάδοχος του - εκτός νόμου τώρα - Κόμματος της Ευημερίας του Ερμπακάν, θα συναγωνιζόταν με το Δημοκρατικό Κόμμα της Αριστεράς για την πρώτη θέση. Αντί για αυτό οι ισλαμιστές βρέθηκαν στην τρίτη θέση: από το 21% που είχαν πάρει τον Δεκέμβρη του 1995 στο 15% τον Απρίλη του 1999. Που οφείλεται αυτή η πτώση; Απο τον Φλεβάρη του 1997 που η κυβέρνηση συνασπισμού του Κόμματος Ευημερίας αναγκάστηκε να παραιτηθεί και το κόμμα τέθηκε εκτός νόμου, ο στρατός έχει εξαπολύσει ένα άγριο κυνηγητό σε βάρος των ισλαμιστών με συλλήψεις και φυλακίσεις στελεχών. Ακόμα και ο δήμαρχος της Κωνσταντινούπολης, ο επικρατέστερος διάδοχος του Ερμπακάν στην ηγεσία του κόμματος, ρίχτηκε στις φυλακές.

Αντιμέτωποι με αυτή την κατάσταση οι ηγέτες των ισλαμιστών αποφάσισαν να κρατήσουν μια μετριοπαθή στάση. Η άμυνά τους περιορίστηκε σε δικαστικούς αγώνες αντί να κινητοποιήσουν την βάση τους ενάντια στις επιθέσεις. Το αποτέλεσμα, όμως, ήταν να χάσουν τον ριζοσπαστισμό και την αγωνιστικότητα - όλα αυτά που τους είχαν χαρίσει την υποστήριξη των φτωχών των πόλεων στις εκλογές του 1995. Χωρίς το αντικαθεστωτικό του προσωπείο, το Κόμμα της Αρετής δεν είναι παρά ένα απλό θρησκευτικό κόμμα - και δεν ήταν η θρησκεία αλλά ο ριζοσπαστισμός που είχε κάνει τους ισλαμιστές το μεγαλύτερο κόμμα στην Τουρκία.

Την ίδια - και ακόμα πιο άγρια - στάση κράτησε η άρχουσα τάξη της Τουρκίας απέναντι στο HADEP, το φιλοκουρδικό κόμμα που η αστυνομία και οι στρατηγοί κατηγορούν ότι έχει σχέσεις με το παράνομο PKK. Σχεδόν όλα τα στελέχη του HADEP είναι φυλακισμένα. Δέκα μέρες πριν τις εκλογές η αστυνομία επιτέθηκε σε μια προεκλογική συγκέντρωσή του στο Ντιγιαρμπακίρ και συνέλαβε 15.000 ανθρώπους. Παρόλα αυτά το HADEP συγκέντρωσε μεγάλα ποσοστά στις κουρδικές περιοχές αν και παραμένει εκτός βουλής χάρη στον εκλογικό νόμο.

Εργατική τάξη

Σίγουρα η επιτυχία των φασιστών δεν είναι καλό νέο για την εργατική τάξη. Η άνοδος του εθνικισμού και των φασιστών έχει να κάνει με την αναποφασιστικότητα και τους δισταγμούς της αριστεράς να πάρει μια ξεκάθαρη θέση στο κουρδικό και ενάντια στον εθνικισμό.

Όμως η εργατική τάξη της Τουρκίας δεν έχει τσακιστεί. Αν η αριστερά αντισταθεί, μπορούμε να αντιστρέψουμε το ρεύμα. Αυτό που χρειάζεται είναι ένα μαζικό αντιφασιστικό κίνημα που να ενώνει την αριστερά και τα συνδικάτα. Η άρχουσα τάξη της Τουρκίας βρίσκεται εδώ και χρόνια αντιμέτωπη με μια άγρια οικονομική και πολιτική κρίση. Παρά τις πρόσφατες "επιτυχίες" ο κουρδικός πόλεμος συνεχίζεται αμείωτος.

Από την άλλη μεριά το αποτέλεσμα δεν είναι αυτό που επεδίωκε η άρχουσα τάξη. Κατ' αρχήν το Δημοκρατικό Κόμμα της Αριστεράς είναι, παρά τον εθνικισμό του Ετζεβίτ, ένα κόμμα σοσιαλδημοκρατικό. Υστερα, τα καθεαυτό κόμματα της άρχουσας τάξης, τα κόμματα των ιδιωτικοποιήσεων, του ΝΑΤΟ και της Ευρώπης, τα κόμματα του Γιλμάζ και της Τσιλέρ, έχουν σχεδόν καταρρεύσει.

Οποια κυβέρνηση και να προκύψει θα είναι για μια ακόμα φορά μια κυβέρνηση παζαριών και συμβιβασμών, μια κυβέρνηση κρίσης και αστάθειας.

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΟΦΝΕ

Η οργή των φοιτητών ξεχείλησε

Στις 24 του περασμένου μήνα, οι φοιτητικές ενώσεις της ΠΟΦΝΕ πραγματοποίησαν πορεία απο την πλατεία Ελευθερίας μέχρι την Αμερικανική Πρεσβεία, ενάντια στον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία.

Παράλληλα με τις κινητοποιήσεις ενάντια στον πόλεμο οι οργανώσεις αποφάσισαν και κινητοποιήσεις για ικανοποίηση των αιτημάτων τους που έχουν εδώ και χρόνια όπως ήταν η πορεία προς το Προεδρικό που έκαναν στις 29 Απρίλη.

Ανάμεσα στα αιτήματα τους ειναι: η κάρτα σίτισης, να αναγερθούν φοιτητικές εστίες ή μέχρι την ανέγερση τους να ενοικιαστούν κτίρια απο το κράτος και αναγνώριση της φοιτητικής ταυτότητας.

Παράλληλα μ' αυτά, οι φοιτητές επαναφέρουν το θέμα της ειδικής χορηγίας απο το κράτος των 1000 λιρών σε όλους τους φοιτητές. Ένα αίτημα που όπως και όλα τα άλλα βρίσκεται και αυτό αντιμέτωπο με την κοροϊδία της κυβέρνησης.

Οι κινητοποιήσεις αυτές των φοιτητών δεν ειναι μόνο δικαιολογημένες αλλά και αναγκαίες.

Απο την συναυλία που οργάνωσε η ΠΟΦΝΕ και η ΠΣΕΜ έξω απο την Αμερικάνικη Πρεσβεία

Η κυβέρνηση μέσω του υπουργού Παιδείας έχει αντιπροτείνει χορηγία 500 Λ.Κ. και μόνο για τους φοιτητές των κρατικών πανεπιστημίων που προκάλεσε βέβαια τις αντιδράσεις των φοιτητών των κολεγίων και αυτών που σπουδάζουν στο εξωτερικό μιας και για πολλούς απ' αυτούς βασίζονται ακόμα και οι σπουδές τους σ' αυτήν την χορηγία.

Το Διοικητικό Συμβούλιο της ΦΕΠΑΝ έχει αποδεχτεί την πρόταση του υπουργού παρά την δέσμευση του προς την Γενική Συνέλευση ότι θα διεκδικούσε τις 1000 λίρες για χορηγία. Αυτό δεν ειναι καθόλου περίεργο αν σκεφτεί κανείς ότι αυτή τη στιγμή η πλειοψηφία του Δ.Σ. αποτελείται απο μέλη της Πρωτοπορίας, της παράταξης του Συναργεμού που εκφράζει την κυβερνητική πολιτική στο Πανεπιστήμιο. Η Πρωτοπορία πολλές φορές στο παρελθόν είχε σαμποτάρει κινητοποιήσεις για ικανοποίηση των αιτημάτων των φοιτητών.

Τόσο το αίτημα της χορηγίας των 1000 λιρών όσο και τα αλλά αιτήματα των φοιτητών, όπως για φοιτητική εστία και για αναγνώριση της φοιτητικής ταυτότητας ειναι ζωτικής σημασίας για τους φοιτητές. Πρέπει να δοθεί η χορηγία σε όλους ανεξαιρέτως τους φοιτητές, είτε αυτοί σπουδάζουν σε κρατικές σχολές είτε σε ιδιωτικές στην Κύπρο ή και στο εξωτερικό. Χρειάζεται να διευθετηθεί αμέσως το θέμα της φοιτητικής εστίας ώστε οι φοιτητές να μην αναγκάζονται να φορτώνονται και το τεράστιο οικονομικό βάρος να βρούνε και να ενοικιάσουνε κάποιο χώρο για να μένουνε.

Τα λεφτά για να ικανοποιηθούν αυτά τα αιτήματα υπάρχουν. Όταν πρόκειται για επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές στους μεγαλοβιομήχανους και τους διάφορους ξενοδόχους η κυβέρνηση δίνει απλώχερα. Το ίδιο και όταν πρόκειται για πύραυλους, τανκ και άλλα δώρα στους στρατοκράτες. Γι' αυτό και η δικαιολογία της κυβέρνησης ότι τα λεφτά δεν υπάρχουν ειναι ψεύτικη. Αυτό που χρειάζεται να γίνει ειναι να δοθούν λεφτά για την παιδεία .

Όμως η κυβέρνηση όπως έχει δείξει πολλές φορές στο παρελθόν δεν έχει καμία διάθεση να ικανοποιήσει τα αιτήματα των φοιτητών.

Γι' αυτό ο μόνος τρόπος για να αναγκαστεί να δώσει λεφτά για την Παιδεία και να ικανοποιήσει τα αιτήματα των φοιτητών ειναι οι δυναμικές κινητοποιήσεις. Η πορεία στο προεδρικό ειναι μια καλή αρχή. Αλλά για να έχουν αποτελέσματα οι φοιτητές δεν πρέπει να μείνουν ως εκεί. Ήδη έχουν αργήσει μιας και η χρονιά σχεδόν τελείωσε κι αρχίζουν οι εξετάσεις. Η κυβέρνηση έχει κερδίσει αρκετό χρόνο με την πίστωση που έχει δοθεί απο τους φοιτητές στο νέο υπουργό.

Γιά να κερδίσουν οι φοιτητές θα πρέπει να συντονίσουν και να κλιμακώσουν τους αγώνες τους με αποχές, πορείες ακόμα και με καταλήψεις αν χρειαστεί. Έτσι μόνο θα λυγίσει το Υπουργείο και η Κυβέρνηση και θα ικανοποιήσει τα δίκαια αιτήματα τους.

Κυριάκος Κοιλιάρης.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

Κυκλοφόρησε το νέο τεύχος του περιοδικού

"Σοσιαλισμός απο τα Κάτω"

Αφιερωμένο στην πάλη ενάντια στον πόλεμο

Αφιερωμένο στον πόλεμο, στην Γιουγκοσλαβία και το αντιπολεμικό κίνημα είναι το καινούργιο τεύχος του περιδικού «Σοσιαλισμός απο τα Κάτω» που κυκλοφόρησε αυτές τις μέρες.

Η βαρβαρότητα και η υποκρισία των ηγετών των ΗΠΑ και των ΝΑΤΟϊκών τους συμμάχων που δεν διστάζουν να βομβαρδίζουν ακόμα και τα ίδια τα καραβάνια των Κοσοβάρων προσφύγων που υποτίθεται ότι προσπαθούν να σώσουν, έχει ξεσηκώσει θύελα αντιδράσεων σε ολόκληρο τον κόσμο. Χιλιάδες διαδηλωτές ξεχύνονται στους δρόμους του Σικάγου, του Βερολίνου, του Λονδίνου ή της Αθήνας για να φωνάξουν «Στοπ στους βομβαρδισμούς».

Πως μπορούμε να σταματήσουμε τον πόλεμο. Αυτό είναι το κεντρικό ερώτημα στο νέο τεύχος του περιοδικού «Σοσιαλισμός απο τα Κάτω».

Το περιοδικό «ανοίγει» με μια **διεθνιστική αντιπολεμική διακήρυξη**, υπογεγράμενη απο τέσσερις διεθνιστικές οργανώσεις απο τις ΗΠΑ, την Γερμανία, την Βρετανία και την Ελλάδα. «*Η επιλογή που αντιμετωπίζουν οι λαοί της περιοχής*», γράφει η διακήρυξη, «*είναι ανάμεσα σε νέους γύρους εθνικιστικής σφαγής και στη διεθνιστική αλληλεγγύη των εργατών... το πιο επείγον καθήκον για τους επαναστάτες σοσιαλιστές σήμερα είναι να αναλάβουν πρωτοβουλίες για το χτήσιμο μαζικών αντιπολεμικών κινημάτων σε όλες τις χώρες του ΝΑΤΟ*».

Διεθνιστικές απαντήσεις

Για να μπορέσουμε να ανταποκριθούμε σε αυτό το καθήκον χρειαζόμαστε ξεκάθαρες απαντήσεις πάνω σε όλα τα ερωτηματικά που ανοίγει αυτός ο πόλεμος. Γιατί επαμβαίνουν οι Μεγάλες Δυνάμεις στην Γιουγκοσλαβία; Τι επιδιώκουν ο Κλίντον και η άρχουσα τάξη των ΗΠΑ με τους βομβαρδισμούς; Ποιά είναι τα «εθνικά συμφέροντα» για τα οποία μας ζητάει ο Σημίτης να μην διαχωρίσουμε τη θέση μας απο τους συμμάχους μας στο ΝΑΤΟ;

«Απο τις αρχές της δεκαετίας του '90» γράφει το άρθρο, «**Το ΝΑΤΟ στην Γιουγκοσλαβία**» «οι ΗΠΑ προσπαθούν να κατοχυρώσουν την παρουσία τους στην περιοχή σαν μοναδική υπερδύναμη... Κάθε φορά που οι ΗΠΑ προχωράνε σε επίδειξη ισχύος απέναντι σε κάποιο μικρό κράτος, το μήνυμα ότι υπάρχει μόνο ένας παγκόσμιος χωροφύλακας απευθύνεται και προς τις άλλες μεγάλες δυνάμεις».

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι κυβερνήσεις της Ευρωπαϊκής Ενωσης είναι αντίθετες με τον πόλεμο. Οπως και ο Κλίντον, έτσι και ο Μπλέρ ή ο Σρέντερ θέλουν να επιβάλουν την «τάξη» στην αυλή τους - ακόμα και εάν αυτό σημαίνει ότι θα αναγκαστουν να στηρίχτουν στην πολεμική μηχανή των ΗΠα για να το πετύχουν.

Το ίδιο ισχύει και για του καπιταλιστές στην Ελλαδα. «Οι βομβαρδισμοί ξεκίνησαν και συνεχίζονται με την υπογραφή της ελληνικής κυβέρνησης» διαβάζουμε στο άρθρο «**Ο Σημίτης είναι συνένοχος**». «Πολιτικά, θέμα βέτο ή αποχώρησης απο το ΝΑΤΟ δεν μπήκε ούτε στίγμή... τα ιπτάμενα ραντάρ του ΝΑΤΟ διευκολύνονται απο τη βάση στο Ακτιο, ο στόλος διευκολύνεται από τη βάση στη Σούδα, στο Αιγαίο πλέουν αμερικανικά πλοία με 2000 πεζοναύτες, η Θεσσαλονίκη είναι το κύριο σημείο προώθησης χερσαίων δυνάμεων...» Και αυτό δεν είναι τυχαίο: τα συμφέροντα των ελλήνων καπιταλιστών ταυτίζονται με την εκστρατεία του ΝΑΤΟ να επιβάλει την «τάξη» στα Βαλκάνια, σε μια περιοχή όπου η διείσδυση των ελληνικών κεφαλαίων έχει απογειωθεί τα τελευταία χρόνια.

Ο εικοστός αιώνας κλείνει ακριβώς όπως άνοιξε: με πόλεμο στα Βαλκάνια. Τα άρθρα «**Βαλκανικοί πόλεμοι**» και «**Κόσοβο**» θυμίζουν την ταραγμένη ιστορία της περιοχης - μια ιστορία γεμάτη εθνικές επεμβάσεις των Μεγάλων Δυνάμεων. Το άρθρο «**Ιμπεριαλισμός - ο σύγχρονος καπιταλισμός**» εξηγεί γιατί, σε πείσμα των θεωριών που προέβλεπαν έναν πλανήτη όπου θα κυριαρχούσαν τα συμφέροντα των «παγκοσμιοποιημένων πολυεθνικών» και οι «διεθνείς οργανισμοί» ο αιώνας μας ήταν - και είναι- ο αιώνας της σφαγής και του πολέμου».

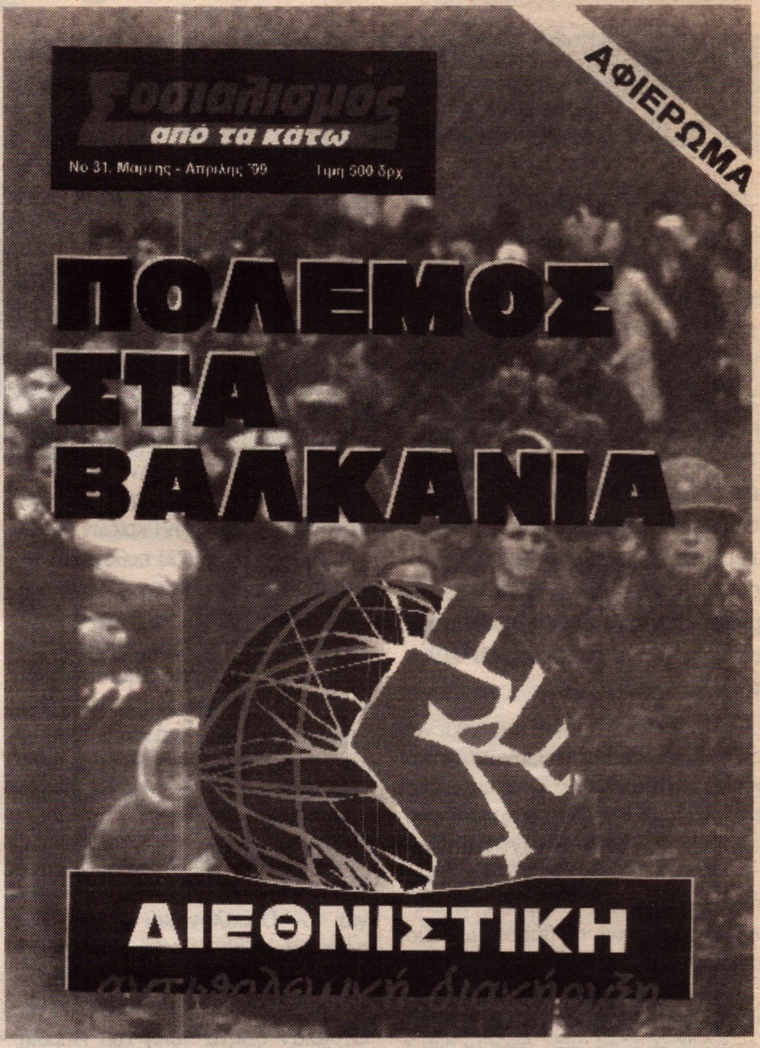

Πώς μπορούμε να σταματήσουμε αυτή τη φρίκη; Η λύση δεν είναι ούτε οι τοπικοί εθνικιστές, σαν τον Μιλόσεβιτς ή τον Τούτζμαν, ούτε οι επεμβάσεις των ανταγωνιστικών Μεγάλων Δυνάμεων σαν την Ρωσία ή την Κίνα. Η λύση είναι ο διεθνισμός, το αντιπολεμικό κίνημα. Ο ιστορικός **Δημήτρης Λιβιεριάτος** μιλάει για τη διεθνιστική παράδοση του σοσιαλιστικού κινήματος στην Ελλάδα στην περίοδο που άνοιξε με τους **Βαλκανικούς πολέμους το 1912** και έκλεισε με την **Μικρασιατική Εκστρατεία**, ενώ το άρθρο «**Βιετνάμ**» μας θυμίζει το αντιπολεμικό κίνημα στις ΗΠΑ που κατάφερε πρίν απο τριάντα περίπου χρόνια να σταματήσει ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα του αμερικάνικου ιμπεριαλιμού.

Το νέο τεύχος του περιοδικού «Σοσιαλισμός απο τα Κάτω» είναι ένα απαραίτητο όπλο για κάθε μαχητή του αντιπολεμικού κινήματος. Προμηθευτείτε το, διαβάστε το, διαδώστε το.

Ζητήστε το απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή τηλεφωνήστε στο: 02-349959

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

5/5: Πορτογαλια 1974-75: Η "επανάσταση των Γαρυφάλων

12/5: Κρατικός καπιταλισμός στα Βαλκάνια

19/5:Πως ηττήθηκαν οι ΗΠΑ στο Βιετνάμ

26/5: Ο διεθνισμός δεν συμβιβάζεται με τον πατριωτισμό

Πυρηνας Καϊμακλιου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

6/5: Κρατικός καπιταλισμός στα Βαλκάνια

13/5:Πως ηττήθηκαν οι ΗΠΑ στο Βιετνάμ

20/5:Η επανάσταση που ανέτρεψε τον Σάχη

27/5: Βαλκανικόι πόλεμοι

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαϊδας 8:30μ.μ.

4/5: Θα ξεπουλούν πάντα οι γραφειοκράτες;

11/5:Πως ηττήθηκαν οι ΗΠΑ στο Βιετνάμ

18/5:Καπιταλισμός ο μεγαλύτερος εμπορας ναρκωτικων

25/5: Ο διεθνισμός δεν συμβιβάζεται με τον πατριωτισμό

Πυρηνας Λυκαβητου

Συνεδριαζει κάθε Τετάρτη στη Λορδου Βυρωνος 8 στις 8:00μ.μ.

5/5: Ο διεθνισμός δεν συμβιβάζεται με τον πατριωτισμό

12/5:Πως ηττήθηκαν οι ΗΠΑ στο Βιετνάμ

19/5: Κρατικός καπιταλισμός στα Βαλκάνια

26/5: Η Τουρκία μετά τις εκλογές

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Παρασκευή στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8μ.μ. τηλ 747665

7/5: Ο πυρήνας συμμετέχει στην ανοιχτή συζήτηση στη Λευκωσία

14/5: Πορτογαλια 1974-75: Η "επανάσταση των Γαρυφάλων

21/5:Πως ηττήθηκαν οι ΗΠΑ στο Βιετνάμ

28/5: Ιμπεριαλισμός ο συγχρονος καπιταλισμός

εργατικη δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα

της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.

Τ.Κ. 27280, Λευκωσια

Fax - τηλ. 02-349770

Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ _

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πορτογαλία 1974–75: Το πιό κοντινό παράδειγμα τι σημαίνει...

Εργατική Επανάσταση

Εικοσιπέντε χρόνια συμπληρώνονται από τον Απρίλη του 1974 όταν ξεκίνησε μια χρονιά σταθμός όχι μόνο για τούς εργάτες της Πορτογαλίας αλλά και για την ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, όταν ξέσπασε η Πορτογαλική επανάσταση. Ονομάστηκε, τότε, και έμεινε γνωστή σαν η Επανασταση των Γαριφάλων.

Πρωτομαγιά 1974. Εργάτες στρατιώτες φοιτητές ξεχύνονται στους δρόμους της Λισαβώνας. Είναι η αρχή της "επανάστασης των γαρυφάλων"

Η Πορτογαλία της δεκαετίας του 70 ήταν η τελευταία και η φτωχότερη ευρωπαϊκή αποικιακή αυτοκρατορία με πολιτικό καθεστώς φασιστικής χούντας για πάνω από 4 δεκαετίες.

Στις αποικίες της στην Αφρική, (Ανγκόλα, Μοζαμβίκη και Γουινέα Μπισάου) εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα παλεύουν για την ανεξαρτησία. Η στρατιωτική επικράτηση της Μητρόπολης είναι πολύ δύσκολη και οικονομικά δυσβάσταχτη. Το 1974 χρειάζεται στρατό 200.000 ανδρών και το μισό προϋπολογισμό της χώρας για να αντεπεξέλθει στις ανάγκες του πολέμου.

Ο συνεχής πόλεμος στις αποικίες είχε δημιουργήσει έντονη δυσαρέσκεια μέσα στο ίδιο το στράτευμα. Οι φαντάροι κακοπληρώνονταν για να υπηρετούν μια θητεία 4 χρόνων στις δύσκολες συνθήκες ενός πολέμου. Οι ανυπότακτοι και οι λιποτάκτες έφταναν τους 100.000.

Η ίδια δυσαρέσκεια φούντωνε και στις τάξεις των μεσαίων αξιωματικών. Είχε δημιουργηθεί η αίσθηση ότι πολεμούν σε μακρινές περιοχές, σε πολέμους απ' τα πριν χαμένους, για τα κέρδη των αποικιοκρατών. Οι μεσαίοι αξιωματικοί αποφάσισαν να οργανωθούν ενάντια στο καθεστώς. 400 από αυτούς με αρχηγό τον Οτέλο ντε Καρβάλιο δημιούργησαν το Κίνημα Ενόπλων Δυνάμεων (ΚΕΔ).

Τό ΚΕΔ ήταν αυτό πού στις 25 Απρίλη 1974 εκδίωξε τον δικτάτορα Καετάνο και έδωσε την κυβέρνηση σε ένα "μεταρρυθμιστή" στρατηγό, τον Σπίνολα. Ο κόσμος, εκείνο το ανοιξιάτικο πρωινό γρήγορα κατάλαβε ότι οι στρατιώτες στους δρόμους στρέφονταν ενάντια στο καθεστώς και στόλισε τα όπλα τους με κόκκινα γαρύφαλλα. Αυτό που επακολούθησε ήταν μια πραγματική έκρηξη.

Έκρηξη

Την Πρωτομαγιά του 1974, 100.000 εργάτες που για πρώτη φορά στη ζωή τους γιόρταζαν ελεύθεροι, ξεχύθηκαν στους δρόμους της Λισσαβόνας με κόκκινες σημαίες. Αλλα δεν αρκέστηκαν στις γιορτές, περιμένοντας τις μεταρρυθμίσεις. Ξέσπασαν σ' ένα απεργιακό κύμα που απαιτούσε όχι απλά την ικανοποίηση των οικονομικών ζητημάτων, αλλά 'σανεαμέντο', δηλαδή 'κάθαρση' από τους φασίστες διευθυντές και τους χαφιέδες της χούντας.

Μέσα στο Μάη, 200.000 εργάτες απεργούσαν σε 158 επιχειρήσεις. Η προσπάθεια της κυβέρνησης να τους καταπραΰνει με 30% αυξήσεις και απόλυση 1000 φασιστών μάνατζερς απέτυχε.

Η εργατική τάξη της Πορτογαλίας πήρε στα χέρια της την υπόθεση της οργάνωσης και της ενότητας. Σ' όλη την χώρα εκλέχτηκαν επιτροπές στα εργοστάσια για να οργανώνουν τους αγώνες και να λύνουν προβλήματα των εργατών, όχι μόνο σε τοπικό επίπεδο, αλλά σε ολόκληρες βιομηχανίες.

Ως τα μέσα του καλοκαιριού οι εργάτες είχαν κερδίσει μια σειρά από σημαντικές μάχες. Η αντίδραση των αφεντικών ήταν φυγάδευση κεφαλαίων, κλεισίματα επιχειρήσεων, λοκ άουτ, μαζικές απολύσεις. Από τον Ιούνη και μετά, οι εργάτες οργάνωσαν την άμυνά τους με καταλήψεις εργοστασίων και επιχειρήσεων και την ανάληψη της παραγωγής από εργατικές επιτροπές. Ο συνηθισμένος τρόπος αντίδρασης φαίνεται στο παράδειγμα της "Εθροφίλ'", βιομηχανίας πλαστικών: Οταν ο διευθυντής προσπάθησε να ρίξει έξω την επιχείρηση, οι εργάτες κατέλαβαν το εργοστάσιο, ανέλαβαν την παραγωγή και απαίτησαν την κρατικοποίηση χωρίς αποζημίωση, κάτω από εργατικό έλεγχο. Ως την άνοιξη του '75 βρίσκονταν κάτω από εργατικό έλεγχο πάνω από 300 επιχειρήσεις.

Ο γενικός ξεσηκωμός των εργατών περιέλαβε και αυτούς που δούλευαν στις εφημερίδες και τους ραδιοφωνικούς σταθμούς. Στην εφημερίδα "Ρεπούμπλικα", εκδότης ήταν ο Πάουλ Ρέγκο. Στην κόντρα του, με τους εργαζόμενους που απαιτούσαν "ελευθεροτυπία" κάλεσε τον στρατό, για να αποφύγει την κατάληψη. Ομως το στρατιωτικό τμήμα που στάλθηκε προτίμησε να καλύψει τους εργάτες και ο αξιωματικός του ΚΕΔ παρέδωσε τα κλειδιά στην εργατική επιτροπή, που επέβαλε την θέλησή της.

Σημαντική νίκη πέτυχαν επίσης οι εργαζόμενοι του ραδιοφωνικού σταθμού "Ρενασένκα", με την κατάληψή του. Ο σταθμός αυτός ανήκε στην καθολική εκκλησία. Η κόντρα ξεκίνησε τον Φλεβάρη του '75, με αιχμή τις απολύσεις.

Τον Μάρτη η κυβέρνηση διόρισε μια επιτροπή για να διευθύνει τον σταθμό, που δεν ικανοποιούσε τους εργάτες. Ετσι τον κατέλαβαν. Τον Ιούλη η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι θα αναλάμβανε πάλι η εκκλησία. Οι εργάτες αρνήθηκαν να τον παραδώσουν και ταυτόχρονα ξέσπασαν πολλές μαζικές διαδηλώσεις συμπαράστασης. Κάτω από αυτή την πίεση το επαναστατικό συμβούλιο του ΚΕΔ ακύρωσε την κυβερνητική απόφαση και ο έλεγχος πέρασε στην εργατική επιτροπή.

Παράλληλα με την δράση μέσα στα εργοστάσια, το κίνημα εκφράστηκε με καταλήψεις κτιρίων για την εξυπηρέτηση αστέγων και διαφόρων αναγκών των εργατών, καθώς και με καταλήψεις της γης των μεγαλογαιοκτημόνων στην ύπαιθρο. Στον χρόνο που ακολούθησε στις 25 Απρίλη '74 η εργατική έκρηξη έμοιαζε με καταρράκτη που κάθε εμπόδιο που συναντούσε τον φούσκωνε περισσότερο.

Τ' αφεντικά στη γωνία

Τα αφεντικά έβλεπαν με τρόμο ότι παρά τις προσπάθειες των κυβερνήσεων να ανακόψουν την ορμή των εργατών, δεν κατάφερναν τίποτε ουσιαστικό. Δύο φορές προσπάθησαν να αντιστρέψουν την εικόνα με απόπειρες πραξικοπήματος, στις 28 Σεπτέμβρη '74 και στις 11 Μάρτη '75 αλλά απέτυχαν.

Στα τέλη Ιουλη - αρχές Αυγούστου '74, ξέσπασε ένα γερό κύμα απεργιών και καταλήψεων με πιο πολιτικά συνθήματα από πριν. Ο στρατηγός Σπίνολα σε συνεννόηση με μεγαλοκαπιταλιστές, βγάζει ένα λόγο καλώντας σε διαδήλωση την "σιωπηλή πλειοψηφία" για τις 28 του Σεπτέμβρη. Ταυτόχρονα εξοπλίζουν φασιστικές ομάδες, για να προκαλέσουν προβοκάτσιες και να δώσουν την αφορμή στους στρατηγούς να επέμβουν. Ο σκοπός ήταν να δοθεί ένα γερό χτύπημα στην αριστερά και το κίνημα.

Η ηγεσία του Κινήματος Ενόπλων Δυνάμεων είχε παγιδευτεί στην προσπάθεια να πείσει τον Σπίνολα να ανακαλέσει την διαδήλωση. Την λύση την έδωσε η εργατική τάξη. Το συνδικάτο σιδηροδρομικών έδωσε οδηγία να ακινητοποιηθούν όλα τα τραίνα που θα μετέφεραν δεξιούς διαδηλωτές. Οι οδηγοί των πούλμαν έκαναν το ίδιο. Αρχισαν να στήνονται οδοφράγματα σ' όλη την χώρα. Στην Λισσαβόνα 40.000 εργάτες κινήθηκαν σε αντιδιαδήλωση. Η μαζική κινητοποίηση των εργατών ενθουσίασε και παρέσυρε και τους φαντάρους. Οι δεξιοί αξιωματικοί απομονώθηκαν, οι ραδιοφωνικοί σταθμοί ανακαταλήφθηκαν από την Αριστερά, οι στρατιώτες ενώθηκαν με το πλήθος στα οδοφράγματα. Ο Σπίνολα ακύρωσε την διαδήλωση και παραιτήθηκε.

Στις 11 Μάρτη του '75 ο Σπίνολα και οι φίλοι του επιχείρησαν ένα ακόμη, σοβαρότερο πραξικόπημα. Δεξιοί αξιωματικοί πήραν τον έλεγχο της αεροπορικής βάσης Τάνκος και βομβάρδισαν με 2 αεροπλάνα και 2 ελικόπτερα τους στρατώνες μιας μονάδας του ελαφρού πυροβολικού, που ήταν προπύργιο της αριστεράς, βόρεια της Λισσαβόνας. Αυτό ήταν το σύνθημα για την δράση δεξιών στρατιωτικών σ' όλη την χώρα. Πάλι όμως η αντίδραση της εργατικής τάξης ήταν άμεση. Στις επόμενες 2 ώρες οδοφράγματα στήνονταν στην Λισσαβόνα και πολλές άλλες πόλεις. Φορτηγά, μπουλντόζες και μηχανήματα επιστρατεύονταν για την ενίσχυση της άμυνας, και ο κόσμος εξοπλιζόταν με ότι έβρισκε. Σε κάποιες περιπτώσεις καταλήφθηκαν σταθμοί αστυνομίας και εθνοφρουράς και μοιράστηκαν τα όπλα. Ραδιοφωνικοί σταθμοί όπως το ράδιο "Ρενασένκα" και εφημερίδες με συνεχείς εκδόσεις πληροφορούσαν τον κόσμο και βοηθούσαν στον συντονισμό της δράσης. Οι συνωμότες συνελήφθησαν και ο Σπίνολα το έσκασε από την χώρα.

Η αποτυχία και του δεύτερου πραξικοπήματος, έδωσε μεγάλη ώθηση στο κίνημα προς τ' αριστερά. Το καλοκαίρι του '75 οι καταλήψεις των εργοστασίων, των κτημάτων στην επαρχία, οι κρατικοποιήσεις των επιχειρήσεων και η φυγή των ιδιοκτητών έγιναν μαζικό φαινόμενο. Κάποια στοιχεία του Υπουργείου Εργασίας για το 1975 δείχνουν το μέγεθος της επαναστατικής πλημμυρίδας: 880 επιχειρήσεις σε καθεστώς αυτοδιαχείρισης των εργατών, 200.000 εκτάρια γης καταλυμένα, μόνο στην περιοχή του Αλεντέγιο στον Νότο. Ταυτόχρονα, η οργάνωση της ζωής απ' τα κάτω εκφράζεται με διάφορους τρόπους: μαθητές οργανώνουν προγράμματα ενάντια στον αναλφαβητισμό, στήνονται λαϊκές κλινικές και πολιτιστικά κέντρα, εμφανίζονται μορφές λαϊκής δικαιοσύνης...

Επαναστατική κατάσταση

Το "πάνω χέρι" των εργατών βαθαίνει τις εξελίξεις και μέσα στον στρατό. Η ριζοσπαστικοποίηση των φαντάρων φαίνεται απ' αυτή την μαρτυρία: "στην επέτειο του πραξικοπήματος της Χιλής ζητήσαμε απ' τον διοικητή να κρατηθεί ενός λεπτού σιγή. Αρνήθηκε κατηγορηματικά. Εμείς οπλίσαμε τα τουφέκια, τον κοιτάξαμε βλοσυρά, και κρατήσαμε ενός λεπτού σιγή." Οι φαντάροι, για πρώτη φορά, διαχωρίζονται από τους αξιωματικούς και φτιάχνουν την δική τους οργάνωση, "Στρατιώτες Ενωμένοι θα Νικήσουμε" (SUV). Η ίδρυση του SUV συνοδεύεται με μια φοβερή διαδήλωση στο Πόρτο, στον Βορρά, που ήταν προπύργιο της δεξιάς. 1500 ένστολοι και ένοπλοι φαντάροι μαζί με 40.000 εργάτες για υποστήριξη.

Δίπλα στο SUV εμφανίζεται και μια πρώτη προσπάθεια δημιουργίας Σοβιέτ, τα Επαναστατικά Συμβούλια Εργατών Στρατιωτών. Η κατάσταση της Πορτογαλικής κοινωνίας βρίσκεται σ' ένα κρίσιμο σημείο. Υπήρχε μια σύγκρουση για τον έλεγχο της εξουσίας: Οι οργανώσεις των εργατών και το SUV από την μια και οι καπιταλιστές και οι μηχανισμοί τους απ' την άλλη.

Το ΚΕΔ πολώνεται σε δεξιούς και αριστερούς αξιωματικούς. Αυτές οι ισορροπίες, όπως διδάσκει η ιστορία δεν κρατούν για πολύ. Το ζήτημα της κατάληψης της εξουσίας απ' τους εργάτες ή η επιστροφή στην καπιταλιστική σταθερότητα, μπαίνει επιτακτικά. Το μεγάλο όπλο, όμως, της εργατικής τάξης, ένα μαζικό επαναστατικό κόμμα σαν τους μπολσεβίκους του Λένιν και του Τρότσκι, που θα βοηθούσε να παρθεί και να στηριχθεί η εργατική εξουσία, δυστυχώς έλειπε. Τα μαζικά κόμματα της πορτογαλικής εργατικής τάξης, ήταν το Κομμουνιστικό Κόμμα Πορτογαλίας και το Σοσιαλιστικό Κόμμα, που δεν διέφεραν πολύ από το ΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ ή το ΑΚΕΛ.

Το ΚΚΠ ήταν ένα σταλινικό ρεφορμιστικό κόμμα που η πολιτική του χαρακτηριζόταν από διαρκή ζιγκ-ζαγκ, αποτέλεσμα της διπλής πίεσης, από την εργατική του βάση και από τις επιδιώξεις του να καταλάβει όσο δυνατόν περισσότερες θέσεις στην κρατική μηχανή. Είχε κύρος στους εργάτες, επειδή είχε διατηρήσει ένα παράνομο μηχανισμό στα χρόνια της χούντας, αλλά σ' όλες τις κρίσιμες στιγμές τους πούλησε. Την ώρα της εργατικής επανάστασης κήρυξε τον ρεαλισμό και έγειρε την πλάστιγγα στην διατήρηση του συστήματος.

Το ΣΚ του Μάριο Σοάρες, δημιουργήθηκε μετά τον Απρίλη του '74 από 200 παράγοντες με σχέσεις με την Ευρωπαϊκή Σοσιαλδημοκρατία. Μεγάλωσε σε ψήφους, δημαγωγώντας με υποσχέσεις περί σοσιαλισμού, που θα ερχόταν μετά "τον εκδημοκρατισμό της χώρας". Οι καπιταλιστές είδαν στο ΣΚ την "σανίδα σωτηρίας".

Η τελευταία πράξη του δράματος παίχτηκε τον Νοέμβρη του '75. Στις 24 του μήνα, καθαιρέθηκε ο Οτέλο ντε Καρβάλιο, εκφραστής της αριστεράς στο ΚΕΔ, από στρατιωτικός διοικητής της Λισσαβόνας. Οι αριστεροί αξιωματικοί και φαντάροι, υποστηριχτές του Καρβάλιο εξεγέρθηκαν. Ο στρατηγός Εανες κινήθηκε εναντίον τους, ενώ ο Σοάρες ούρλιαζε για 'σεβασμό στο νόμο και την τάξη'. Το ΚΚΠ απέτρεψε τους εργάτες απ' το να κινητοποιηθούν. Στις 25 Νοέμβρη, ο Εάνες έγινε πρόεδρος και ο Σοάρες πρωθυπουργός. Στο επόμενο διάστημα εξελίχθηκε μια διαδικασία "ομαλοποίησης" και σταθεροποίησης του καπιταλισμού, με το απαραίτητο γκρέμισμα των εργατικών κατακτήσεων. Σήμερα στην Πορτογαλία κυβερνάει το κόμμα του Σοάρες, στα χέρια των αντίστοιχων Σημίτηδων της Πορτογαλίας.

Το μάθημα της Πορτογαλικής "άνοιξης των γαρυφάλων" είναι σήμερα πολύ επίκαιρο. Οι εργάτες, που για καιρό μπορεί να φαίνονται σιωπηλοί, σε συνθήκες ριζοσπαστικοποίησης με τους αγώνες τους, μπορούν να αποκτήσουν 'μεγάλες ταχύτητες' και ν' αποδείξουν πώς ο Σοσιαλισμός και η Εργατική Εξουσία είναι χειροπιαστή λύση. Στην μάχη όμως αυτή, καθοριστικό ρόλο, παίζει η ύπαρξη εργατικού κόμματος με καθαρές σοσιαλιστικές ιδέες και επαναστατική στρατηγική.

εργατική δημοκρατία

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Η απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου συμπλήρωσε τρεις μήνες και συνεχίζεται. Απτόητοι οι απεργοί συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις τους. Στις 26 του Απρίλη κατέβηκαν σε πορεία διαμαρτυρίας στη Λευκωσία και κατέληξαν έξω απο το προεδρικό. Ο Κληρίδης αρνήθηκε να τους δεχτεί και οι απεργοί απάντησαν με κλείσιμο του δρόμου μπροστά στο προεδρικό. Στην προσπάθεια της αστυνομίας να τους αναγκάσει ν' ανοίξουν τον δρόμο απάντησαν με συνθήματα «Είμαστε εργάτες - Όχι τρομοκράτες» και «Θέλουμε πρόεδρο για όλους - Όχι για τους Λόρδους».

Απεργοί και συμπαραστάτες σπάζουν τον κλοιό της αστυνομίας και μπαίνουν στην αυλή των ξενοδοχείων.

Η παναπεργία τον Λόρδο θα τσακίσει

Παρόμοιες δυναμικές κινητοποιήσεις οργάνωσαν και την περίοδο των γιορτών του Πάσχα. Σε αρκετές περιπτώσεις απόκλεισαν τις εισόδους του ξενοδοχείου και οργάνωσαν πικετοφορία στη παραλία και μπήκαν στους εξωτερικούς χώρους των ξενοδοχείων δείχνοντας στον Λόρδο, ότι όποια ώρα θέλουν μπορούν να μπουν μέσα και καμία αστυνομία δεν μπορεί να τους σταματήσει, ενώ το σύνθημα «Του Λόρδου το διάταγμα είναι μια απάτη -Νόμος είναι το δίκαιο του εργάτη» έφτανε και στα αυτιά του Λόρδου που ήταν κλεισμένος στο ξενοδοχείο.

Αυτή η μάχη εξελίσσεται στην πιο σημαντική μάχη της εργατικής τάξης των τελευταίων χρόνων. Αν σήμερα ο Λόρδος περάσει τις εργολαβίες και τις απολύσεις θα ανοίξει ο δρόμος και για τους υπόλοιπους εργοδότες να κάνουν τα ίδια με αποτέλεσμα χιλιάδες εργαζόμενοι να χάσουν τις δουλείές τους. Θα καθιερώσουν τα προσωπικά συμβόλαια και θα καταργήσουν τις συλλογικές συμβάσεις, θα ανοίξει ο δρόμος για να κτυπήσουν τα κεκτημένα της εργατικής τάξης και να αποδυναμώσουν τις συνδικαλιστικές μας οργανώσεις.

Αυτή η μάχη αφορά όχι μόνο όλους τους ξενοδοχοϋπάλληλους, αλλά ολόκληρη την εργατική τάξη. Είναι μια μάχη που μπορούμε και πρέπει να την κερδίσουμε.

Κυβέρνηση των Λόρδων

Ο Λόρδος, σ' αυτή τη μάχη, βρήκε συμπαραστάτες όλους τους όμοιους του, τους ξενοδόχους, τους συνδέσμους των εργοδοτών και των βιομηχάνων αλλά και την ίδια την κυβέρνηση. Ενώ ο Κληρίδης αρνήθηκε να συναντηθεί με τους απεργούς, το προεδρικό είναι πάντα ανοιχτό για τον Λόρδο και τους όμοιους του, δείχνοντας έτσι ξεκάθαρα με ποιου το μέρος είναι. Παρόλα αυτά οι ηγεσίες των συντεχνιών συνεχίζουν να προσβλέπουν στη μεσολάβηση της κυβέρνησης.

Η κυβέρνηση Κληρίδη δεν είναι ένας τρίτος και «ουδέτερος» μεσολαβητής. Η κυβέρνηση ειναι ο πρώτος που εφάρμοσε τις εργολαβίες, είναι η πρώτη που έδωσε υπηρεσίες και δουλειές που έκαναν εργαζόμενοι στην ΑΗΚ, την ΣΥΤΑ και τα Δημοσία Έργα, σε εργολάβους ιδιώτες. Ειναι η ίδια η κυβέρνηση που σήμερα θέλει να κλείσει τα πλυντήρια του Γενικού Νοσοκομείου Λευκωσίας και να δώσει την δουλεία στους εργολάβους με αποτέλεσμα δεκάδες εργαζόμενοι να κινδυνεύουν να χάσουν την δουλεία τους.

Η Κυβέρνηση είναι ο πρώτος διδάξας και στα διατάγματα. Μ' αυτά απειλούσε τους εργαζόμενους στις Κυπριακές Αερογραμμές και τους γιατρούς. Ειναι ακόμα η ίδια η κυβέρνηση που θέλει να μας απαγορεύσει ακόμα το δικαίωμα στην απεργία. Δεν είναι μια «κυβέρνηση όλων, αλλά κυβέρνηση των Λόρδων» που κάνει «πλάτες στους κεφαλαιοκράτες» όπως πολύ σωστά φώναζαν οι απεργοί έξω απο το προεδρικό.

Συμπαράσταση

Η τεράστια πλειοψηφία της εργατικής τάξης τα βλέπει όλα αυτά και ξεχειλίζει απο θυμό και αγανάκτηση. Γι' αυτό και σ' αυτή την απεργία έχουμε δει ένα φανταστικό και πρωτόγνωρο κλίμα συμπαράστασης και εργατικής αλληλεγγύης προς τους απεργούς.

Οι άλλοι εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία και εργαζόμενοι στο Σφαγείο Κοφίνου δήλωσαν την εισφορά ενός μεροκάματου στους απεργούς. Οι ηγεσίες ης ΠΑΣΥΔΥ της ΕΤΥΚ της ΠΟΕΔ και άλλων συντεχνιών επισκέφτηκαν τους απεργούς και πρόσφεραν οικονομική ενίσχυση.

Η απεργία στα ξενοδοχεία γίνεται σε μία περίοδο έντονης ταξικής πόλωσης και σύγκρουσης. Πολλά τμήματα της εργατικής τάξης βρίσκονται σε κινητοποίηση για να υπερασπιστούν τα κεκτημένα τους, όπως στο Φιλοξενία και το Χίλτον, στις Δασικές Βιομηχανίες, στα Νοσοκομεία, στα σχολεία στην ΑΤΗΚ και αλλού.

Γι' αυτό και η πλειοψηφία των εργαζομένων είδαν αυτή τη μάχη απο την αρχή σαν δική τους μάχη και δηλώνουν έτοιμοι για κάθε ηθική και υλική συμπαράσταση. Χρειάζεται να δοθεί η δυνατότητα, σ' αυτή τη διάθεση να εκφραστεί έμπρακτα και δυναμικά.

«Πυροσβέστης» η γραφειοκρατία

Παρόλα αυτά, η ηγεσία των συντεχνιών εξακολουθεί να αφήνει ανεκμετάλλευτη την αγωνιστική διάθεση των απεργών και αυτή τη φανταστική διάθεση για συμπαράσταση.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών, αρχικά έλεγαν ότι δεν πρέπει να προχωρήσουν στην παναπεργία και να βάλουμε όλα τα όπλα μας απο την αρχή στον αγώνα. Τώρα αποφεύγουν πάλι την παναπεργία και λένε ότι χρειάζεται να αποφύγουμε την σύγκρουση σ' ολόκληρη την τουριστική βιομηχανία, να βρούμε την «χρυσή τομή», να βρούμε το «κοινό έδαφος» για να αποφύγουμε τα χειρότερα. Τέτοιες αντιλήψεις θυμίζουν τη παροιμία «όποιος δεν θέλει να ζυμώσει πέντε μέρες κοσκινίζει».

Στην προηγούμενη Συλλογική Σύμβαση με την ίδια λογική της «υπεύθυνης στάσης» απέναντι στη τουριστική βιομηχανία, δηλαδή τα συμφέροντα των ξενοδόχων, οι ηγεσίες των συντεχνιών δέχτηκαν και έκαναν πολλές θυσίες και παραχωρήσεις για να αποφύγουν τα χειρότερα. Δέχτηκαν τη 4ετή σύμβαση, δέχτηκαν να εργάζονται στα ξενοδοχεία εποχιακοί και πάρταϊμ, δέχτηκαν το ευέλικτο ωράριο που εξυπηρετεί του ξενοδόχους, την μείωση της αποζημίωσης των αργιών, την παγιοποίηση των μισθών πρόσληψης.

Αυτή η λογική των υποχωρήσεων όχι μόνο δεν αποσόβησε τα χειρότερα αλλά αντίθετα άνοιξε την όρεξη του Λόρδου και των όμοιων του και έφερε , τις απολύσεις.

Τα ίδια κάνουν και σήμερα οι γραφειοκράτες των συντεχνιών. Έχουν περάσει τρεις μήνες και ακόμα να προχωρήσουν σε παναπεργία

Με την πολιτική των υποχωρήσεων, της αναμονής, της ανοχής και της τάχα μου «υπεύθυνης» στάσης που ακολουθούν άφησαν τον Λόρδο να το παίζει σκληρός και ανυποχώρητος. Αντί να οργανώσουν και να κλιμακώσουν τον αγώνα υποχώρησαν και δέχτηκαν να συζητήσουν ακόμα και τις υπεργολαβίες.

Παίζουν ακόμα το ρόλο του πυροσβέστη και παγώνουν την αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων. Έξω απο το προεδρικό, οι συντεχνιακοί ηγέτες ζητούσαν απο τους απεργούς να ανοίξουν τον δρόμο, πράγμα που ούτε η αστυνομία δεν είχε καταφέρει. Ο Λόρδος έχει κλείσει την πόρτα στους απεργούς εδώ και 80 μέρες και οι συντεχνιακοί ηγέτες δεν αφήνουν τους απεργούς να κλείσουν ούτε για δυο ώρες το δρόμο. Αυτή η τακτική έχει αρχίσει να φέρνει την κούραση και την απογοήτευση στους απεργούς.

Οι απεργοί των ξενοδοχείων του Λόρδου έχουν κλείσει το δρόμο μπροστά στο προεδρικό και φωνάζουν συνθήματα και τραγουδούν σε ένδειξη διαμαρτυρίας γιατί ο Κληρίδης αρνήθηκε να τους δεί.

Παναπεργία

Η απεργία μπαίνει στον τέταρτο μήνα και ο Λόρδος συνεχίζει να λειτουργεί τα δύο ξενοδοχεία στην Λάρνακα και άρχισε να λειτουργεί και το τρίτο στο Πρωταρά. Αυτό πρέπει να σταματήσει.

Η δίωρη στάση κατά επαρχία και μάλιστα σε ώρα που δεν επηρεάζει την λειτουργία και τα κέρδη των ξενοδόχων, δεν αρκεί για να σπάσει την αδιαλλαξία του Λόρδου και να φέρει αποτελέσματα. Η απεργία θα κλείσει με το λιγότερο κόστος για τους εργαζόμενους όσο πιο πολύ κτυπήσουν τα κέρδη του Λόρδου και των ξενοδόχων. **Όσο πιο δυνατά και μαζικά ειναι τα μέτρα, τόσο πιο γρήγορα θα κάνουν το Λόρδο να υποχωρήσει και να αποσύρει τις απολύσεις.**

Χρειάζεται να γίνει παναπεργία. Έτσι θα μπορέσουν οι εργαζόμενοι να συμμετέχουν και να εκφράσουν καλύτερα την συμπαράσταση τους. Έτσι οι κινητοποιήσεις και οι εκδηλώσεις συμπαράστασης θα αποκτήσουν μαζικότητα και θα φέρουν αποτελέσματα. Κανένας απεργοσπάστης δεν θα μπορεί να δουλέψει αν όλα τα ξενοδοχεία ειναι κλειστά, αν υπάρχει παναπεργία και μαζική περιφρούρηση της απεργίας. Η παναπεργία και η μαζική συμπαράσταση είναι και η καλύτερη απάντηση στο διάταγμα του δικαστηρίου. Τι θα κάνουν θα συλλάβουν 500, και 1000 εργάτες.

Όσο όμως οι συντεχνιακοί ηγέτες δεν παλεύουν προς αυτή την κατεύθυνση χρειάζεται η δράση των ιδίων των απεργών. Χρειάζεται οι πρωτοπόροι αγωνιστές εργάτες να πάρουν τον αγώνα στους ώμους τους. Πρέπει να οργανωθούν και να αποτελέσουν οι ίδιοι εναλλακτική ηγεσία, όχι φεύγοντας και φτιάχνοντας μία άλλη συντεχνία, αυτό θα ήταν μεγάλο λάθος, αλλά να παλέψουν μέσα στις συντεχνίες τους ώστε να πιέσουν για Γενικές Συνελεύσεις που να πάρουν απόφαση για παναπεργία και οργάνωση του αγώνα στην προοπτική της νίκης και όχι του συμβιβασμού. Να παλέψουν ώστε οι γενικές συνελεύσεις να παίρνουν τις αποφάσεις και μόνο αυτές να μπορούν να τις αλλάξουν ή να αναστέλλουν τα μέτρα.

Η παναπεργία ειναι το μόνο όπλο που μπορεί να τσακίσει τον Λόρδο και να οδηγήσει στη νίκη των αγώνα.

Εδώ έχουμε ένα ανελέητο ταξικό πόλεμο στον οποίο ο Λόρδος και οι όμοιοι του χρησιμοποιούν όλα τα όπλα που έχουν στην διάθεση τους, τα κανάλια, τα δικαστήρια και τα διατάγματα τους, την αστυνομία κρατική και ιδιωτική. Οι εργαζόμενοι το μόνο όπλο που έχουν είναι η απεργία. Όταν ο Λόρδος και οι εργοδότες μας κτυπούν με όλα τα όπλα που διαθέτουν, χρειάζεται και μις να αμυνθούμε με όλες μας τις δυνάμεις. **Χρειάζεται να οργανώσουμε διαδηλώσεις, συλλαλητήρια, συναυλίες, να κλείσουμε τους δρόμους και τις πλατείες, να κάνουμε ακόμη και καταλήψεις των ξενοδοχείων και να μετατρέψουμε αυτή τη μάχη σε μάχη ολόκληρης της εργατικής τάξης.**

Νίκος Αγιομαμίτης